

НОРА РОБЪРТС ДОМ ЗА КОЛЕДА

Превод от английски: Людмила Верих, 1992

chitanka.info

С особено вълнение пристъпва Джейсън по уличките на родния си град след десетгодишно отсъствие. Но защо ли си спомня с такъв трепет за своята стара любов Фейт и прекрачва прага първо на нейния дом?

ПЪРВА ГЛАВА

Много може да се промени за десет години. Той го очакваше. По време на полета от Лондон и после по завоите на север от Бостън към Куайът Вали в щата Ню Хемпшър Джейсън Ло си мислеше колко ли ще е различно всичко. Май преди десет години беше за последен път там. Десет години, дори за един забутан градец в Нова Англия с население от 326 души, все ще донесат промени. Умирали са хора, други са се раждали. Къщи и магазини са сменяли собствениците си. А някои може и да ги няма вече.

Не за пръв път, откакто бе решил да види пак родния си град, се чувстваше неловко. В края на краищата можеше и да не го познаят. Замина слабо, наперено двайсетгодишно момче в прашни джинси. Връщаше се мъж, който знае как предизвикателството се превръща в арогантност, а после — в успех. Фигурата му беше все така стройна и дрехите от бутиците на Седмо авеню му стояха добре. За десет години се превърна от безразсъдно момче, решено да се добере до успеха, в наглед самодоволен човек, който го е достигнал. Десетте години не бяха променили същността му. Все още търсеше своите корени, своето място. Затова се бе отправил обратно към Куайът Вали.

Пътят се виеше през гората, ту нагоре в планината, ту отново надолу, също както когато пътуваше в обратна посока в автобуса на „Грейхаунд“. Земята бе покрита със сняг, тук-там стърчаха бабуните на камъните отдолу. Дърветата блестяха от слънцето. Липсвал ли му беше снегът? Една зима прекара на Андите в сняг до кръста. Друга — в жегата на Африка. Годишите се сливаха, но колкото и да е странно, Джейсън помнеше къде точно е прекарал всяка Коледа през тези десет години, макар да не ги беше празнувал. Пътят се стесни и навлезе в широк завой. Откри се гледката към планината, покрита с едва побелели борове. Да, беше му липсвал.

Снежните хълмове блестяха на слънцето. Нагласи черните си очила и намали. После натисна спирачките. Когато излезе от колата, дъхът му се виждаше. Кожата му потръпна от студ, но нито се закопча,

нито бръкна в джоба за ръкавиците. Искаше да му се отдаде изцяло. Вдишването на разрежения леден въздух бе като убождане на стотици малки иглички. Измина няколко крачки до върха на хребета и погледна надолу към Куайът Вали.

Там е роден, там израсна. Там научи какво е мъка, там се влюби. Дори отдалеч можеше да различи нейната къща, на родителите ѝ, припомни си Джейсън и усети, че го обзема ярост. Сега сигурно живее другаде с мъжа си и децата.

Несъзнателно бе стиснал ръцете си в юмруци и сега бавно ги разтвори. През последните десет години бе овладял до съвършенство уменията да не издава чувствата си. А щом владееше това изкуство в работата си — в репортажите за глада, войните и страданията, щеше да успее и сега. Чувствата му към Фейт бяха момчешка работа. Беше мъж и тя, също като Куайът Вали, е само частица от детството му. Измина близо сто хиляди километра, за да се убеди в това. Обърна се, качи се в колата и потегли надолу по склона.

В далечината Куайът Вали приличаше на малка старинна литография, цялото градче изглеждаше бяло, сгущено сред гори и планини. Колкото повече го приближаваше, ставаше все по-прозаично и достъпно. Тук-там по крайните къщи се виждаше излющена боя. Оградите бяха полегнали от снега. Видя няколко нови постройки в някогашното поле. Промяната. Припомни си, че я бе очаквал.

Над комините се виеше пушек. В снега се гонеха деца и кучета. Погледна часовника — беше три и половина. Училището беше свършило, а той пътуваше вече петнайсет часа. Ще трябва да види дали още работи градската странноприемница и да наеме стая. На лицето му заигра усмивка, като си спомни за съдържателя, стария Бийнтрий. Колко пъти Бийнтрий му беше повтарял, че ще си докара само неприятности. А Джейсън бе доказал точно обратното. Присъдиха му Пулицър и Наградата за външнополитически репортаж.

Къщите сега бяха по-нагъсто и вече ги разпознаваше. Къщата на Бетфърт, на Тим Хокинс и на вдовицата Марчант. Намали скоростта край спретнатата синя фасада на вдовицата. Забеляза, че не я беше пребоядисала и се зарадва. Старият смърч в предния двор вече беше накичен с червени лентички. Открай време старата жена обичаше Джейсън, още помнеше как тя го гощаваше с течен шоколад, как го слушаше с часове да ѝ разправя къде ще пътешества и за кои места си

мечтае. Тя беше към седемдесетте, още когато той замина, но беше от як сой. Помисли си, че току-виж я заварил в кухнята да слага дърва в печката и да слуша любимия си Рахманинов.

Улиците на градчето бяха чисти и спретнати. Заселниците в Нова Англия са практични хора, помисли Джейсън, твърди като скалата, върху която живеят. Както изглеждаше, градът не беше променен. Железарията на Рейлинг си беше пак на ъгъла на Главната улица, а пощата се помещаваше в тухлена сграда с големината на гараж. Пак бяха закачени червени гирлянди от стълб на стълб, както в детството му за празниците. Деца правеха снежен човек пред къщата на Литнерови. Чии ли са? Джейсън недоумяваше. Мерна червените ръкавици и ярките ботуши с мисълта, че може да са на Фейт. Ядът пак се надигна и той извърна очи.

Табелата на градската странноприемница беше пребоядисана, но в триетажната каменна сграда нямаше друга промяна. Алеята отпред беше изчистена и двата комина пушеха. Отмина я. Първо трябваше да свърши нещо друго. Можеше да завие на ъгъла, да кара до първата пряка и да види къщата, в която бе израсъл. Но не го стори. Към края на Главната трябваше да има спретната бяла къща, по-голяма от другите, с два големи еркерни прозореца и широка веранда отпред. Там Том Мънроу беше завел невестата си. Журналист от ранга на Джейсън знаеше как да измъкне информация. Сигурно Фейт беше закачила на прозорците дантелените пердета, за които мечтаеше. Том сигурно ѝ е купил красив китайски сервиз, за какъвто копнееше. Дал ѝ е точно това, което иска. Джейсън можеше да ѝ предложи куфар и мотелска стая в безброй градове. Тя бе направила своя избор.

След десет години откри, че все още му е трудно да се примири. Наложил си обаче спокойствие и спря до бордюра. Някога с Фейт бяха приятели, за кратко време — влюбени. Оттогава той беше имал други връзки, а тя се беше омъжила. Но той още я помнеше осемнайсетгодишна — хубава, нежна, пламенна. Искаше да замине с него, но Джейсън не ѝ разреши. Обеща да го чака, ала не удържа на думата си. Пое дълбоко дъх и слезе от колата.

Къщата беше чудесна. На големия прозорец над улицата имаше елха, гъста и зелена. Вечер сигурно беше вълшебна гледка. Беше сигурен, защото Фейт вярваше във вълшебствата.

Изправен на пътеката, усети, че трябва да преодолее страха. Беше работил като военен кореспондент, вземал бе интервюта и от терористи, но никога не бе усещал такъв присвиващ стомаха страх, както сега, пред тази снежнобяла къща с традиционните храсти пред вратата. Сети се, че би могъл да си тръгне. Ще се върне в хотела и ще напусне отново града. Няма смисъл да се срещат. Вече нищо не ги свързва. Тогава видя дантелените завеси и старата обида се надигна.

Като тръгна по пътеката, иззад ъгъла на къщата притича момиченце, след него тупна добре премерена снежна топка. То падна в снега, отъркаля се и се надигна. След секунда скочи и също хвърли топка.

— Не те бива, Джими Хардинг! — обърна се внезапно момиченцето, затича се и налетя върху Джейсън. — Извинявайте!

Беше цялата в сняг. Погледна нагоре и се засмя. Джейсън усети, че му се зави свят.

Беше копие на майка си. Черната ѝ коса излизаше изпод шапката и се разпиляваше по раменете. На малкото триъгълно личице се открояваха големи сини очи, искрящи от веселие. Усмивката ѝ беше още по-изразителна — излъчваше такова щастие, че дъхът му секна. Дръпна се и я огледа, докато тя се отупваше от снега.

— Не съм ви виждала.

Той мушна ръце в джобовете и си помисли: „Аз пък съм те виждал“. И попита:

— Тук ли живееш?

— Да, само че магазинът е отзад. — В краката ѝ падна снежна топка. Тя пренебрежително повдигна вежда.

— Това е Джими — рече с тон на отегчена от ухажване жена. — Въобще не може да се цели. Магазинът е зад къщата — повтори и се наведе за нова топка. — Влиза се направо.

Избяга с топки в ръцете. Джими ще бъде изненадан, помисли си Джейсън.

Дъщерята на Фейт. Не я попита как се казва и за малко да я извика обратно. Нямаше значение — щеше да остане в града само няколко дни, преди да поеме новото назначение. Само минаваше, за да изчисти всичко старо.

Пое по пътеката край къщата. Не можеше да си представи що за магазин има Том, но си помисли, че е най-добре да се срещне първо с

него. Почти го желаше.

Малката работилница, която си представяше, се оказа викторианско село в умален вид. На шейната отпред имаше две кукли с човешки размери, облечени с цилиндър, боне, наметала и ботуши. Над вратата висеше красиво изписан надпис „Куклена къща“. Бутна вратата и чу звънчетата.

— Идвам веднага!

Като чу гласа ѝ, усети, че губи почва под краката си. С това ще се справя, рече си Джейсън. Ще се справя, защото трябва. Свали очилата си, мушна ги в джоба и се огледа.

Стаята представляваше уютна гостна, подредена с детски мебели. Кукли от различни стилове и големина заемаха столовете, лавиците и шкафовете. Пред миниатюрно огнище с просветващи пламъци седеше кукла баба с дантелена шапка и престилка. Илюзията беше толкова силна, сякаш ей сега щеше да се залюлее в стола.

— Извинявайте, че се забавих. — С китайска кукла в едната ръка и булчински воал в другата влезе Фейт. — Точно оправях... — Тя спря. Воалът се изплъзна от ръката ѝ, завъртя се безшумно и падна на пода. Лицето ѝ пребледня, а очите ѝ станаха почти виолетови. В отговор, или за да се защити, притисна куклата до гърдите си: — Джейсън!

ВТОРА ГЛАВА

В рамката на вратата и на зимната светлина, която се процеждаше през малките прозорци, беше по-хубава, отколкото си я спомняше. Надявал се бе да не е така. Надявал се бе, че във фантазията му нещата са пресилени, обикновено е така. И ето я сега от плът и кръв, толкова хубава, че дъхът му спря. Сигурно затова усмивката му беше иронична, а гласът хладен.

— Здравей, Фейт.

Тя не помръдна. Изненада я, както преди толкова години. И тогава не се издаде, и сега смяташе да се справи.

— Как си? — успя да попита с ръце, стиснати като менгеме около куклата.

— Добре — каза той и пристъпи към нея. Господи, какво щастие е да видиш смущението и уплахата в очите ѝ. И какво изтезание да усетиш, че ухае както преди — нежна, млада, невинна.

— Изглеждаш чудесно — рече той, сякаш между другото.

— И през ум не ми е минавало, че ще се появиш. — Беше се научила да не го чака. Решена да се владее, разхлаби ръцете си около куклата. — Колко ще останеш в града?

— Няколко дни. Просто ми щукна да дойда.

Тя се засмя с надежда, че не е прозвучало като истерия.

— Съвсем в твой стил. Четохме доста за теб. Бил си почти навсякъде, където мечтаеше да идеш.

— Дори повече.

Тя се обърна и затвори за миг очи, за да потисне чувствата си.

— Писаха на първа страница, като спечели Пулицър. Господин Бийнтрий търчеше наоколо, като че ли той ти е бил учител. „Чудесно момче е Джейсън Ло. Знаех си, че ще постигне много“. Така разправяше.

— Видях дъщеря ти.

Това беше най-големият ѝ страх, надежда и мечта, с които се бе простила много отдавна. Наведе се небрежно за воала и рече:

— Клара ли?

— Беше отвън. Канеше се да се справи с някой си Джими.

— Да, Клара е. — Лицето ѝ грейна в усмивка, същата като на детето. — Тя не търпи да я побеждават — искаше да добави „Като баща си“, но не посмя.

— Видях, че имаш дантелени пердета.

— Да, аз си получих пердетата, а ти — твоите пътешествия.

— И това местенце. — Той се огледа отново. — Кога започна?

Щеше да се справи, каза си тя, колкото и да не обичаше празните разговори.

— Отворих го преди осем години.

Той взе една парцалена кукла от коша.

— Значи продаваш кукли. Хоби ли ти е?

— Не, с това се изхранвам. Продавам, поправям, дори ги правя. — В очите ѝ се появи решителност.

— С това се изхранваш? — Той остави куклата с тъжна усмивка.

— Не мога да си представя, че Том приема жена му да работи.

— Така ли? — Заболя я, но въпреки това се зае с куклата и воала.

— Винаги си бил наблюдателен, но те нямаше доста време. — Погледна назад и в очите ѝ вече нямаше нито тревога, нито твърдост. — Доста време. Ние с Том се разведохме преди осем години. Чух, че живеел в Лос Анджелис. И той не си пада много по малките градчета. И по провинциалните момичета.

Нямаше точни думи за чувствата, които се надигнаха у него. Най-лесно е да си ироничен.

— Очевидно си направила грешен избор, Фейт.

— Очевидно да. — Тя се засмя, но ръката ѝ смачка воала.

— Не ме дочака — не издържа той. Мразеше и себе си, и нея.

— Ти замина. — Тя се обърна бавно и скръсти ръце.

— Казах ти, че ще се върна. Че ще те викна, щом мога.

— Нито писа, нито се обади. Три месеца...

— Три месеца? — Побеснял, той я хвана за ръцете. — След толкова разговори, след толкова надежди, ти можа да чакаш само три месеца, така ли?

Би го чакала цял живот, но нямаше избор. С мъка овладя гласа си и го погледна в очите. Бяха същите — живи и нетърпеливи.

— Не знаех къде си. Не ме удостои с честта да ми съобщиш дори това. — Дръпна се назад, защото поривът, както винаги, беше силен. — Бях само на осемнайсет, а теб те нямаше.

— Но Том беше тук.

— Да, Том беше тук. — Тя стисна зъби. — Цели десет години не написа нито ред. Какво искаш сега?

— И аз това се чудя — промърмори той и я остави сама.

Мечтите ѝ винаги бяха фантастични. Като дете си представяше бели коне и стъклени пантофки. С действителността се срещаше всеки ден — в семейството, където имаше малко пари и много гордост, затова пък мечтите бяха в изобилие.

Влюби се в Джейсън, когато беше на осем години, а той — на десет, защото се сби с три момчета, които я бяха бутнали в снега. Фейт си спомняше тази случка с удоволствие. Най-вече помнеше разярения Джейсън, който идва да я спаси и разпилява нейните нападатели. Беше слаб, палтото му имаше кръпки на лактите и му беше голямо. Не можеше да забрави тъмните му кафяви очи и гневно склучените вежди. По русата му коса имаше сняг, лицето му бе зачервено от студа. Погледите им се срещнаха и тя се влюби. Той измърмори нещо, вдигна я и ѝ се скара, че се забърква в разправии. После си тръгна, с ръце в джобовете на провисналото си палто.

В детството си и после като девойка не погледна друго момче. Разбира се, от време на време се преструваше, че я интересува друг, само и само Джейсън да я забележи.

По-късно, когато беше на шестнайсет, с ушитата от майка ѝ рокля за пролетния бал, той я забеляза. Забелязаха я и още няколко момчета, с които Фейт отчаяно флиртуваше с една-единствена цел — Джейсън Ло. Намусен и сърдит, той я гледаше как сменя кавалер след кавалер. И тя го погледна право в очите, преди да излезе на въздух. Той я последва, както и очакваше. Тя се държа префърцунено, той — нахакано. Изпрати я до вкъщи на светлината на пълната луна.

Последваха много разходки — през пролетта, през лятото, през есента и зимата. Бяха влюбени, както са влюбени само младите — невинни и без да ги е грижа за нищо. Тя му разказа, че мечтае за дом и деца, за дантелени пердета и китайски сервиз. Той — за влечението си

към пътешествията, за желанието си да види всичко и да пише за това. Тя знаеше, че той се чувства като в капан в този малък град, с баща, който нито го обича, нито го насърчава. Нейните блянове за тиха къща с цветя в кристални вази също не му бяха чужди. Любовта ги събра и мечтите им се сляха в едно.

После в една лятна нощ, когато въздухът ухаеше на треви, те се простиha с детството, а любовта им — с невинността.

— Мамо, ти пак мечтаеш.

— Какво? — с пяна по ръцете попита Фейт. Дъщеря й стоеше на вратата на кухнята, облечена в топла вълнена рокля. С току-що сресана коса и измито лице приличаше на ангел. — Така е. Свърши ли с домашните?

— Да. Глупаво е да пишеш домашни, когато училището е към края си.

— Не ми ги приказвай тия.

— Много си кисела — заяви Клара и погледна към купата с курабийки. — Защо не идеш на една от твоите разходки?

— Вземи си една — каза Фейт, отгатвайки желанието на дъщеря си. — И си измий зъбите.

Изчака Клара да си избере курабийка и я попита:

— Видя ли един човек следобед? Висок, с руса коса?

— А-ха — отвърна с пълна уста Клара. — Идваше у нас. Аз го пратих в магазина.

— Каза ли ти нещо?

— Не, нищо. Отначало ме гледаше много странно, като че ли ме е виждал. Познаваш ли го?

Фейт си избърса ръцете и усети как сърцето й силно заби.

— Познавам го. Живееше тук преди много години.

— Джими хареса колата му — каза малката и си помисли дали да си поиска още една курабийка.

— Наистина ще отида на разходка, Клара, но искам да си легнеш.

По тона Клара разбра, че курабийката ще трябва да почака.

— Може ли пак да преброя подаръците под елхата?

— Брои ги вече десет пъти.

— Да няма някой нов?

Фейт се разсмя и я грабна на ръце.

— Изключено! — Понесе я към всекидневната. — Е, не е излишно да ги преброиш още веднъж.

Навън въздухът беше кристален, миришеше на сняг. Вратите не се заключваха, защото хората в градчето се познаваха. Загърна се в палтото и погледна назад към прозореца на втория етаж — там спеше дъщеря ѝ. Клара озаряваше дома ѝ, изпълваше със смисъл живота ѝ.

Беше оставила елхата да свети, а лампите над вратата също излъчваха празничност. До Коледа има само четири дни, помисли тя и пак усети чудото на празника. Градът пред нея приличаше на пощенска картичка — със светещите гирлянди и елхата на градския площад. Усети свеж лъх на бор и мирис на пушек от комините. На някои такъв живот би се сторил заседнал и скучен. Но за Фейт тук беше техният дом — на нея и на дъщеря ѝ. Беше променила живота си така, че малката да се чувства добре. Не съжаляваше за нищо. Хвърли последен поглед към прозореца ѝ.

Докато вървеше, вятърът се усили. Щеше да вали сняг по Коледа. Усецаше. Щеше да го чака с нетърпение.

— Още ли обичаш да се разхождаш?

ТРЕТА ГЛАВА

Знаеше ли, че ще я намери? Сигурно. Сигурно го очакваше.

— Някои неща не се променят — рече тя просто, а Джейсън закрачи до нея.

— И аз го разбрах само за един следобед. — Той си помисли за градчето, което се беше променило толкова малко. И за чувствата си към жената до него. — Къде е дъщеря ти?

— Спи.

— Не те попитах имаш ли други деца. — Беше по-спокоен, отколкото следобед и твърдо решен да се владее.

— Нямам. — Той усети едва доловим копнеж в гласа ѝ. — Само Клара.

— Защо я кръсти така?

Тя се усмихна. Само той можеше да задава такива въпроси.

— От Лешникотрошачката. Исках и тя да може да мечтае.

Като нея самата. Бръкна по-дълбоко в джобовете и си каза, че сега са просто стари приятели, разхождащи се из стихналия град.

— В странноприемницата ли отседна?

— Да. — Джейсън доволно потърка брада. — Самият Бийнтрий ми качи багажа.

— Старите познанства са полезни. — Вдигна очи към него. Като вървяха беше по-лесно. Даде си сметка, че когато го погледна за пръв път, всъщност видя Джейсън — момчето. Сега виждаше мъжа. Косата му беше леко потъмняла, но пак изглеждаше много руса. За разлика отпреди, сега беше късо подстригана и падаше небрежно над веждата. Лицето му беше все така слабо, с хлътнали бузи, които от край време ѝ харесваха. И устните му бяха все така пълни, но се усещаше някаква твърдост, която преди липсваше.

— Успя, нали? Осъществи всичко, за което мечтаеше.

— Почти всичко. — Очите му срещнаха нейните и той усети как старите копнежи постепенно се връщат. — А ти, Фейт?

— Аз не исках толкова много като теб, Джейсън.

— Щастлива ли си?

— Ако човек не е щастлив, това си е негова грешка.

— Опростяваш нещата.

— Не съм пътувала като теб. Нито съм се справяла с какви ли не трудности. Аз съм по простите неща. Там е проблемът.

— Не. — Обърна я към себе си и плъзна ръце нагоре по лицето ѝ. Беше без ръкавици и усети с пръстите си нейната топла кожа. — Господи, въобще не си се променила! — Той нежно погали косата ѝ. — Хиляди пъти съм си представял как изглеждаш на лунна светлина. И беше точно така.

— Промених се, Джейсън. — Беше развълнувана. — Ти също.

— Някои неща не се променят — напомни ѝ той и се предаде на порива.

Когато устните им се докоснаха, той разбра, че си е у дома. Всичко, което помнеше, което мислеше, че е загубено, отново беше негово. Беше нежна, ухаеше на пролет, въпреки че наоколо имаше сняг. В целувката ѝ имаше желание както първия път, когато я докосна. Не можеше да си обясни защо другите жени, които бе прегръщал, бяха бледа сянка на спомена за нея. Сега тя беше истинска, беше в прегръдките му и му даваше всичко, което бе забравил, че може да има. Само веднъж, каза си тя, разтапяйки се в ръцете му. Само веднъж. Откъде би могла да знае, че в живота ѝ има такава празнина? Беше се опитвала да хлопне вратата след онази част, която включваше Джейсън, макар да знаеше, че е невъзможно. Опитвала се бе да си внуши, че това е младежка страст и прищявка, но не можа да приеме такава лъжа. Не съществуваха други мъже, а само споменът за един-единствен и мечти — почти забравени копнежи.

В спомените ѝ нямаше друг освен Джейсън — истински и настойчив както винаги. Всичко в него бе тъй познато — вкусът на устните му, меката му коса под пръстите ѝ, мирисът на мъж, груб и здрав, който носеше още от момче. Прошепна името ѝ и я притегли поблизо, сякаш годините се опитваха отново да ги разделят. Тя обви ръце около врата му, пламенна и влюбена като последният път, когато я прегръщаше. В краката им се гонеше вятърът, вдигаше сняг, а луната огряваше прегръдката им.

Не беше вчера, припомни си тя и се отдръпна. Не беше и утре. Беше днес и това днес трябваше да се приеме. Вече не беше дете без

задължения, с едно-единствено увлечение, което можеше да засенчи всичко друго. Беше жена, имаше да се грижи за дете и дом. Той беше като циганин — чергарин. Никога не го бе крил.

— Всичко свърши, Джейсън! — Задържа ръката му за секунда. — Отдавна е свършено.

— Не! — Той я хвана, преди да се обърне. — Не е. И аз си мислех така и дойдох да се уверя. Страдам по теб, откакто се помня, Фейт. Такова нещо не свършва.

— Ти ме изостави — заплака тя, макар че се бе зарекла да удържи сълзите си. — Съсипа ме. И още не съм дошла на себе си, Джейсън. Не го прави отново.

— Знаеш, че трябваше да замина. Ако беше почакала...

— Сега вече няма значение — поклати глава тя и се отдръпна. Никога не можа да му обясни защо беше невъзможно да чака. — Няма значение, защото след няколко дни ще си заминеш пак. Няма да ти разреша да нахлуеш в живота ми и да объркаш всичко. И двамата направихме своя избор.

— По дяволите, страшно ми липсваш!

Тя затвори очи. Когато ги отвори, бяха пресъхнали.

— Аз потиснах това чувство. Остави ме на спокойствие, Джейсън. Ако мислех, че можем да сме приятели...

— Винаги сме били.

— Вече няма винаги! — Въпреки всичко тя хвана ръцете му. — О, Джейсън, ти наистина беше най-добрият ми приятел, но не мога да ти се зарадвам, защото се боя от теб.

— Фейт — той вплете пръсти в нейните, — трябва ни време, трябва да поговорим.

Изгледа го и въздъхна.

— Знаеш къде да ме намериш, Джейсън. Винаги си знаел.

— Нека те изпратя.

— Не! — Поуспокоена, тя се усмихна. — Друг път.

От прозореца на стаята Джейсън виждаше почти цялата главна улица. Можеше, ако иска, да гледа как върви търговията в магазина на Портърфийлд, как се събират хора на градския площад, как се шляят насам-натам. Много често погледът му се насочваше към бялата къща

в края на улицата. Неспкоен, застанал до прозореца, Джейсън видя как Фейт излезе от къщи с Клара, за да я изпрати на училище с другите деца. Видя как се наведе да оправи яката на палтото ѝ. Видя я да изпраща с поглед децата, права, с гръб към него. Вятърът рошеше косата ѝ. Питаше се дали няма да се обърне и да погледне към хотела — знак, че не е забравила за присъствието му. Но тя мина край къщата и влезе в магазина, без да погледне назад.

След няколко часа той отново беше на прозореца. Ако съдеше по хората, които видя да отиват към куклената къща, търговията ѝ процъфтяваше. Тя работеше, за разлика от него — застанал небръснат на прозореца, с пишеща машина на бюрото, която дори не беше отворил.

Мислеше да поработи над романа си няколко дни — беше се зарекъл да го напише. Още едно от обещанията, които никога не изпълни, защото го поглъщаха пътуванията и репортажите. Надяваше се да попише тук, на спокойствие, в тихото градче на младостта, далеч от високите обороти и напрежението на журналистиката. Допускаше бе какво ли не. Не бе очаквал обаче да се влюби във Фейт толкова безнадеждно, както когато беше двадесетгодишен. Дръпна се от прозореца и се загледа в машината. Ръкописът му беше там — черновите се подаваха от пликовете. Можеше да седне и да работи цял ден. Така бе свикнал. Но напоследък бе започнал да осъзнава, че не може да посвети живота си само на тази наполовина написана книга.

Минаваше пладне, когато се избръсна и облече. Реши да мине през ресторанта на Минди и да провери дали още прави най-хубавата домашна супа в града. Липсваше му обаче настроение за любезни приказки. Нарочно тръгна на юг, по-надалеч от Фейт. Нямахше да се излага да я преследва.

Докато вървеше, срещна половин дузина познати. Поздравяваха го с тупане по гърба, ръкостискане и нескрито любопитство. Разходи се по левия бряг, нагоре по улица „Барнаби“ и по тесните улици на „Венеция“. След десетгодишно отсъствие му беше приятно да върви отново по Главната улица. Мина край шарената върлина на една бръснарница. Картонен Дядо Коледа канеше минавачите да влязат в магазин за дрехи.

Видя, че продават цветя и купи най-голямата саксия с коледна звезда, която можеше да носи. Продавачката беше негова съученичка

от гимназията и го забави десетина минути. Очаквал бе много въпроси, но не предполагаше, че се е превърнал в забележителност на града. Доволен, тръгна надолу по улицата, както го бе правил безброй пъти преди. Като стигна къщата на вдовицата Марчант, хич не се сети за главния вход. По навик обиколи и почука на задната врата. Чу се трополене, което го изпълни с радост.

Когато вдовицата отвори и малките ѝ птичи очички надникнаха през червените листа, той усети как се ухили като десетгодишен хлапак.

— Крайно време беше! — рече тя и го пусна да мине. — Изтрий си краката.

— Да, госпожо. — Джейсън остърга ботушите си по твърдата изтривалка и сложи коледната звезда на кухненската маса.

Висока не повече от метър и петдесет, вдовицата застана с ръце на кръста. С годините се бе попрегърбила. Лицето ѝ беше цялото в бръчки. По престилката си имаше брашно. Замириса му на печени курабийки и дочу възшебния звук на класическа музика откъм дневната. Тя кимна към цветята.

— Винаги си бил по жестовете. — Когато се обърна и го изгледа от горе до долу, Джейсън се почувства много висок. — Виждам, сложил си някое и друго кило, но и още няма да ти навредят. Хайде, целуни ме.

Наведе се почтително за целувката, но изведнъж почувства, че я прегръща. Усети колко е крехка — наглед не личеше. Миришеше все още на познатите вкусоности — супа, и горена захар, и пудра.

— Май не си изненадана, че ме виждаш — промърмори той и се изправи.

— Знам, че си тук. — Зае се с фурната, защото очите ѝ се наляха. — Разбрах веднага, щом се регистрира в хотела. Седни и си свали палтото. Трябва да извадя курабийките.

Седеше безмълвно, докато тя шеташе, омагьосан от усещането, че си е у дома. Тук беше идвал винаги като дете и се беше чувствал спокойно. Докато гледаше, тя сложи да сгрее шоколад в едно канче на печката.

— Колко ще останеш?

— Не зная. След няколко седмици трябва да съм в Хонконг.

— Хонконг. — Вдовицата сви устни, докато редеше сладките в една чиния. — Беше по всички места, за които мечтаеше, Джейсън. Толкова ли е интересно, колкото си представяше?

— Понякога да. — Той изпъна крака. Беше забравил какво означава да се отпуснеш с душа, ум и тяло. — Понякога не.

— И вече се връщаш? — Пристъпи да остави сладките на масата. — Защо?

С всеки друг би могъл да увърта. И себе си можеше да излъже. Но на нея можеше да каже само истината.

— Заради Фейт.

— Така е открай време. — Върна се към печката и разбърка шоколада. — Беше неспокойно момче, а сега си неспокоен мъж. Нали чу, че се ожени за Том.

Пред нея можеше да покаже огорчението си.

— Обадох се шест месеца, след като заминах. Имах постоянна работа в „Тудейс нюз“. Не ме пращаха кой знае къде, но все пак... Потърсих Фейт, но се обади майка ѝ. Беше любезна, дори съчувстваща, когато ми каза, че Фейт е омъжена от три месеца и чака дете. Затворих и се напих. Сутринта заминах за Чикаго. — Взе си сладка и вдигна рамене. — Животът продължава, нали?

— Продължава — влачи те или направо те прегазва. И сега, като е разведена вече? — Бяхме си обещали нещо. А тя се омъжи за ДРУГ.

Тя изсвири като кипнал чайник.

— Като те гледам, вече си мъж, а не дебелоглаво момче. Фейт Къркпатрик...

— Фейт Мънроу — припомни ѝ той.

— Добре, добре. — Внимателно наля течния шоколад в две чаши. Сложи ги на масата и седна с леко хриптене. — Фейт е красива и силна жена, и по дух, и физически. Сам-сама си отглежда дъщеричката и се справя отлично. Отвори магазин и работата ѝ върви. Съвсем сама. Знам какво е да си сам.

— Ако беше почакала...

— Е, не почака. Каквито и да са били основанията ѝ, няма смисъл да ровичкаме.

— Защо се разведе с Том?

Старицата се облегна назад, с ръце върху овехтелите дръжки на стола.

— Той ги напусна, когато Клара беше на шест месеца.

Пръстите му се стегнаха около дръжката на чашата.

— Какво искаш да кажеш — напусна ги?

— Ти би трябвало да знаеш. И ти направи същото. — Тя вдигна с две ръце чашата с шоколада. — Просто си взе куфара и замина. Ликвидира банковата си сметка и отпраши на запад. На нея остави къщата и дълговете.

— Нали има дъщеря?!

— Не я е виждал, откакто беше в пелени. Фейт се справи. Трябваше да се грижи за детето си, не само за себе си. Родителите ѝ я подкрепиха. Добри хора са. Взе заем и започна с куклите. Всички се гордеем с нея.

Той се загледа през прозореца в клоните на един голям храст, целият в сняг и лед.

— Значи аз заминах, тя се омъжи за Том, после и той замина. Излиза, че Фейт все прави погрешен избор.

— Така ли смяташ?

Беше забравил, че гласът ѝ може да стане толкова сух. Почти се усмихна.

— Клара е същинска Фейт.

— Хм. Много обича майка си. — Вдовицата се усмихна над чашата. — Аз виждам и прилика с баща ѝ. Ще ти изстине шоколада, Джейсън.

Той отпи разсеяно. Връхлитаха го спомените.

— Не очаквах да се почувствам отново у дома. Странно. Когато живеех тук, не го чувствах, а сега...

— Ходи ли до вашата къща?

— Не.

— Там сега живее едно симпатично семейство. Отзад пристроиха веранда.

— Там не беше моят дом. — Остави чашата и взе ръката ѝ в своята. — Тук беше моят дом. Нямам друга майка освен теб.

Ръката ѝ — слаба и прозрачна — стисна неговата.

— Баща ти бе суров човек, може би защото толкова рано остана без майка ти.

— Когато умря, почувствах само облекчение. Дори не ми е мъчно. Може би заради това заминах тогава. Него го нямаше, къщата

също, моментът изглеждаше подходящ.

— За теб може би. Сега май е време да се върнеш. Не беше добро момче, Джейсън, не беше и лошо. Спомни си, когато толкова налиташе на бой преди десет години...

— А Фейт?

Тя пак се облегна назад.

— Доколкото си спомням, много-много не я ухажваше. Като че ли тя те гонеше с вперени очи. Човек, който е бил по цял свят, трябва да може да ухажва жени. Сигурно знаеш някой и друг лаф на чужд език.

Той си взе нова сладка и отхапа.

— Е, знам по някоя дума.

— Няма жена, дето не би се поласкала от чужда реч.

Той се наведе и целуна ръцете ѝ.

— Липсваше ми.

— Знаех си, че ще се върнеш. На моята възраст човек знае да чака. Отиди да я намериш.

— Ще отида. — Стана и облече палтото си. — Ще дойда пак да те видя.

— Само да не забравиш. — Изчака го, докато отвори вратата и рече: — Джейсън, закопчай се. — Извади кърпичката си едва когато външната врата се захлопна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Навън го посрещна топло обедно слънце. На отсрещната страна на улицата се топеше снежен човек. Улиците, също като вчера, когато пристигна, бяха пълни с деца, излизаци от училище. Почувства се свободен като тях. Отправи се на север, когато от група деца изскочи едно момиче и се приближи. Под шапката и шала успя да познае, че е Клара.

— Извинете. Тук ли сте живели някога?

— Точно така. — Едва устоя на желанието да прибере кичура коса в шапката ѝ.

— Разбрах от мама. Днес учителката ни каза, че сте заминали и сте станали прочут.

— Е, да, заминах. — Той широко се усмихна.

— И сте спечелили награда. Като на Марси брат ѝ на боулинг.

Той си помисли за своя Пулицър и едва не се разсмя.

— Нещо такова.

За Клара той приличаше на обикновен човек, а не на пътешественик, тръгнал по света за приключения. Очите ѝ се присвиха.

— Наистина ли сте били по всички тия места, за които разправят.

— Зависи какво разправят. — Закрачиха заедно. — Ходил съм в някои страни.

— А в Токио? Това е столицата на Япония, учихме го в училище.

— И в Токио.

— Ял ли си сурова риба?

— Понякога.

— Отвратително! — Тя обаче изглеждаше доволна. Наведе се и грабна сняг, без да нарушава ритъма. — Гроздето с крака ли го мачкат във Франция?

— Не съм го виждал с очите си, но съм чувал, че е така.

— Не бих го пила след това. А яздил ли си камила?

Видя как изпрати снежна топка в дънера на едно дърво.

— Колкото и да е невероятно, яздил съм.

— И как беше?

— Неудобно.

Прие с готовност това определение, защото си го представяше.

— Учителката ни прочете един твой пътепис днес. За гробницата, дето открили в Китай. Видя ли статуите?

— Да, видях ги.

— Приличаха ли на онези от „Кивота“?

— На кои?

— От филма с Индиана Джоунс.

Развеселен, той нахлупи шапката ѝ над очите.

— Може да се каже.

— Хубаво пишеш.

— Благодаря.

Спряха на тротоара пред нейната къща. Джейсън погледна нагоре с изненада. Не разбра кога стигнаха толкова далеч и съжали, че не е забавил крачка.

— Трябва да правим съчинение за Африка — Клара сбърчи нос.

— Цели пет страници. Госпожица Дженкинс го иска веднага след коледната ваканция.

— Кога ви го възложиха? — Не беше толкова отдавна, когато самият той беше ученик.

Клара нарисува кръг в снега.

— Преди две седмици.

— Предполагам, вече си го започнала.

— Ами нещо такова. — После обърна красивата си усмивка към него. — Ти си бил в Африка, нали?

— Няколко пъти.

— Сигурно знаеш всичко за климата, културата и други неща.

— Почти всичко. — Той се усмихна в отговор.

— Защо не останеш на вечеря у нас? — И без да дочака отговор, го хвана за ръка и го поведе към магазина.

Когато влязоха, Фейт опаковаше красива кукла. Косата ѝ бе вдигната на тила, беше в широка риза и джинси. Смееше се на нещо, казано от клиентката.

— Лорна, няма друг начин, нали знаеш?

— Ами, глупости. — Жената сложи ръка на огромния си корем и въздъхна. — Толкова ми се щеше бебето да се роди преди Коледа.

— Имаш още четири дни.

— Здравей, мамо!

Фейт се обърна с усмивка към дъщеря си. Като видя Джейсън, кълбото червен шнур в ръката ѝ се търколи на пода.

— Клара, избърса ли си краката? — успя да попита, без да сваля очи от Джейсън.

— Джейсън! Джейсън Ло! — жената се втурна и го сграбчи за двете ръце. — Аз съм Лорна — Лорна Макбий!

Той сведе поглед към красивото, кръгло лице на някогашната си съседка.

— Здравей, Лорна. — Погледът му се плъзна по-надолу. — Моите поздравления.

С ръка на корема, тя се засмя.

— Благодаря, третото е.

В съзнанието му изплува кльощавото, заядливо момиче, което живееше до тях.

— Трето? Много си бърза!

— И Бил също. Помниш ли го — Бил Истърдей?

— Омъжила си се за Бил? — Спомни си момчето, дете все се въртеше на площада и си търсеше белята. Няколко пъти си я бе намирал с помощта на Джейсън.

— Аз го промених. — Тя се засмя и той ѝ повярва. — Управител е на банката. — От изражението му тя се разкикоти. — Не се шегувам, мини, когато можеш. Е, аз трябва да вървя. Да скрия тази кутия, преди да се е прибрала голямата ми дъщеря. Благодаря, Фейт, чудесна е.

— Дано да ѝ хареса.

За да са ѝ заети ръцете, Фейт започна да навива червения ширит. В стаята влезе облак студен въздух и вратата се затвори зад Лорна.

— Куклата булка ли взе? — попита Клара.

— Да, точно нея.

— Имаш много работа. Мога ли да отида у Марси?

— Ами домашните?

— Имам само онова съчинение за Африка. Той ще ми помогне. — Джейсън отвърна на усмивката ѝ с недоумение. — Нали ще ми помогнеш?

Джейсън беше сигурен, че никой не би устоял на този поглед.

— Ще ти помогна.

— Клара, не можеш...

— Мога, защото го поканих на вечеря. — Тя грейна — майка ѝ бе паднала в собствения си капан за добри обноски.

— Цели десет дни няма да учим, значи мога да си го напиша след вечеря, нали?

Джейсън реши да се намеси.

— Прекарах месец и половина в Африка. Клара може да изкара шест.

— Добре, помогни ѝ — промърмори Фейт. Двамата бяха вперили поглед в нея. Бяха спечелили. — Аз се захващам с вечерята.

Клара вече тичаше през двора на съседите, когато Фейт затвори вратата на куклената къща и обърна табелката с надпис „Затворено“.

— Съжалявам, ако е била досадна, Джейсън. Има навик да затрупва хората с въпроси.

— Чудесна е! — рече той, докато Фейт се справяше с ключалката.

— Много си мил, но не се чувствай длъжен да ѝ помагаш за съчинението.

— Казах, че ще ѝ помогна. Държа на думата си, Фейт. — Докосна една фиба в косата ѝ. — Рано или късно.

— Разбира се, ти си добре дошъл за вечеря. — Тя вдигна поглед, а пръстите ѝ нервно опипаха копчетата на палтото. — Щях да правя пържено пиле.

— Ще ти помогна.

— Не, не трябва...

Прекъсна я и сложи ръка върху нейната.

— Преди не те смущавах толкова.

С малко усилие тя се овладя.

— Вярно е. — Напомни си, че отново ще замине след няколко дни. Ще напусне живота ѝ. Не трябваше ли да се възползва от времето, което ѝ се даваше. — Добре, ще помагаш.

Хвана я за ръката, докато минаваха през двора. Усети съпротива, но не ѝ обърна внимание.

— Отидох да видя вдовицата Марчант. Ядох сладки направо от фурната.

Кухнята беше двойно по-голяма от тази на старицата. Имаше детски рисунки по вратата на хладилника и чифт пухкави пантофи в ъгъла. Съвсем машинално Фейт включи газта под чайника и чак тогава свали палтото си. Закачи го до вратата и се обърна за неговото. Той хвана ръцете ѝ.

— Не ми каза, че Том те е напуснал.

Знаеше си, че няма да мине много и ще го разбере или ще попита.

— Да не би все за това да мисля?! Ще пиеш ли кафе?

Окачи палтото на една кука и се обърна — стоеше, препречил пътя ѝ.

— Какво стана тогава, Фейт?

— Сбъркахме — рече тя спокойно, дори с безразличие. Не беше чувал от нея такъв тон.

— Но нали се е родила Клара.

— Недей. — В очите ѝ проблесна гняв. — Остави това, Джейсън. Наистина. Клара си е моя работа. Моят брак и моят развод са си моя работа. Не си мисли, че като си се върнал, ще получиш всички отговори.

Стояха един срещу друг в пълна тишина. Когато чайникът свирна, тя пое отново дъх.

— Ако искаш да ми помогнеш, обели картофи. В килера са, ей там.

Работи без суетене, помисли си ядосано той, а тя наля олио в един тиган и оваля пилето в брашно. Познаваше гнева ѝ. Беше се срещал с него — понякога го отклоняваше встрани, понякога се сблъскваше фронтално. Знаеше как да го успокои. Започна да говори — отначало като че ли на себе си — за страните, които бе посещавал. Когато ѝ разказваше как една сутрин се събуди със спяща на кълбо змия до главата си в един къмпинг в Южна Америка, тя се разсмя.

— Тогава хич не беше смешно. Изхвърчах от палатката точно за пет секунди чисто гол. Фотографът ми има интересни снимки оттогава. Трябваше да му дам петдесетачка, за да си взема негативите.

— Сигурно са стрували повече. Не споменаващ за змията в репортажите от Сан Салвадор.

— Не. — Заинтригуван, остави ножа. — Чете ли ги?

Тя обръщаше пилето в горещата мазнина.

— Разбира се. Чела съм всичките ти репортажи. — Отиде да измие картофите на мивката.

— Всичките?

Тя се усмихна на изненадата в гласа му, но не се обърна.

— Не си вирвай носа, Джейсън. Винаги си бил твърде самонадеян. Предполагам, че деветдесет процента от жителите на Куайът Вали са ги чели. Може да си помислиш, че всички тук са луди по теб. — Намали газта и продължи. — В края на краищата никой друг не е бил на вечеря в Белия дом.

— Супата им беше рядка.

Тя изцъпка с ирония и сложи картофите в съд с вода.

— Е, и слънцето има петна. Видях те на една снимка преди няколко години. — Нагласи фибата в косата си, а гласът ѝ стана заядлив. — Мисля, беше от Ню Йорк, от някакво бляскаво благотворително събиране. Беше подръка с полугола жена.

— Така ли?

— Е, не беше точно полугола. Мисля, че изглеждаше така, защото косата ѝ беше по-дълга от роклята. Руса, много руса, ако не ме лъже паметта. И много секси.

Той се поколеба и рече:

— Човек се среща с интересни хора в моята професия.

— Несъмнено. — Тя сръчно обърна пилето. Мазнината се разцвърча. — Не се съмнявам, че ти се отразява добре.

— Не колкото този разговор. Стъмва се. Клара няма ли да се прибира?

— Тя е у съседите. Трябва да се върне до пет и половина.

Той отиде до прозореца и се загледа в съседната къща. Фейт го наблюдаваше отстрани. Беше станал наглед по-силен, по-як. Предполагаше, че наистина е така. Какво ли е останало от момчето, което така отчаяно обичаше? Едва ли някой от двамата би могъл да каже със сигурност.

— Много мислех за теб, Фейт. — Макар и с гръб към нея, почти усети думите да докосват кожата ѝ. — Особено по това време на годината. Налагах си да не мисля, когато имах работа и гонех срокове, но по Коледа ти винаги ме обсебваше. Помня всяка прекарана с теб Коледа, помня как ме влачеше по магазините... Тези няколко години с теб компенсираха времето на детството, когато бях лишаван от всичко.

У нея се надигна старото съчувствие.

— Баща ти не понасяше празниците, Джейсън. Не му носеха радост без майка ти.

— Сега го разбирам. След като те загубих. — Той се обърна. Тя не го гледаше — беше се навела над печката. — И ти посрещаш Коледа сама.

— Не, аз имам Клара.

Тя се стегна, като го видя, че приближава.

— Няма с кого да приготвяш подаръци, да ги слагаш в чорапите.

— Sprawям се. Човек променя живота си според нуждата.

— Да. — Повдигна брадичката ѝ. — Започвам да ти вярвам.

Вратата се отвори. Мокра и засмяна, Клара застана на изтривалката.

— Правихме си портрети в снега.

— Вижда се. Имаш петнайсет минути да махнеш тези мокри дрехи и да сложиш масата.

— Може ли да запаля елхата? — попита, докато сваляше палтото.

— Добре.

— Хайде. — Клара протегна ръка към Джейсън. — Няма похубава в целия квартал.

Развълнувана, Фейт ги изгледа как излизат заедно от стаята.

ПЕТА ГЛАВА

Вълнението ѝ не стихна и след вечеря. Знаеше, че дъщеря ѝ е дружелюбно, понякога прекалено отворено дете, но Клара се залепи за Джейсън като за стар приятел. Бърбореше му, като че ли го познава от дълги години.

Толкова е очебийно, мислеше си Фейт, гледайки как Клара прибира чиниите. Не можеха да прочетат мислите ѝ. Какво би сторила в противен случай? Не обичаше лъжите, но с една лъжа беше принудена да се примири.

Те почти не ѝ обръщаха внимание — занимаваха се с уроците на Клара. С присъщия си лек и увлекателен стил Джейсън започна да ѝ разказва за Африка — за пустинята, за планините, за зелената непроходима джунгла с нейния странен живот и опасности.

Главите им се надвесиха над учебника на Клара и Фейт почувства, че я обхваща паника.

— Отивам до магазина — изрече тя. — Имам още много работа.

— Ммм — измърмори Джейсън в знак на съгласие. Напуши я смях. Грабна си палтото и изчезна.

За нея те не бяха само играчки. Бяха нещо повече от работа. Куклите в магазина ѝ бяха символ на младостта, на невинността, на вярата в чудеса. Искаше да отвори магазин скоро след раждането на Клара, но Том беше категорично против. Чувстваше се задължена и премълча, както беше премълчавала много други неща. По-късно, когато остана сама, с дете, за което да се грижи, не се поколеба — отвори магазина.

Работеше там по цял ден, сякаш за да компенсира празнотата, която дори обичта ѝ към детето не можеше да запълни.

В работилницата зад магазина имаше рафтове, пълни с порцеланови глави, гумени крака и тела. На другия край лежаха онези, които наричаше болни и ранени. Кукли с откъснати ръце или изтърбушени тела, дошли при нея за поправка. Макар че обичаше да продава и да прави собствени кукли, нищо не ѝ доставяше такава

удоволствие, каквото беше поправката на любимата счупена играчка. Запали лампата, пусна радиото и се захвана за работа.

Постепенно нервите ѝ се отпуснаха. С извита кука, ластик и лепило, внимателно сменяше счупените крайници. С малко боя и търпение връщаше усмивката на лицата на куклите. На някои правеше нови дрехи или коси, други имаха нужда само от игла и умели пръсти.

Когато посегна към една скъсана парцалена кукла, вече си тананикаше.

— Ще можеш ли да я оправиш?

От изненада за малко да се убоде с иглата. На вратата, с ръце в джобовете, стоеше Джейсън.

— Да, това ми е работата. Къде е Клара?

— Почти заспа над книгите. Сложих я в леглото.

— Ами тогава... — Тя се надигна.

— Тя спи, Фейт, с някаква космата топка, която нарича Бърнард.

Фейт седна отново, решена да запази спокойствие.

— Любимата ѝ кукла. Клара не е по обикновените неща.

— За разлика от майка си, нали? — Той започна да оглежда работилницата. — Винаги съм мислел, че счупените играчки се изхвърлят.

— Обикновено е така. Макар да показва липса на благодарност — все пак играчката ти е доставяла удоволствие.

Той взе една пластмасова глава — гола и усмихната.

— Сигурно си права, но не виждам какво може да се направи от тази купчина парцали в ръцете ти.

— Доста.

— Още ли вярваш в чудеса, Фейт?

Тя вдигна поглед и за пръв път усмивката ѝ беше открита, в очите ѝ имаше топлина.

— Разбира се, че вярвам! Особено около Коледа.

Не можа да се въздържи и я погали по бузата.

— Казах ти, че си ми липсвала. Не съм си давал сметка колко много си ми липсвала.

Усети как поривът се надига в душата ѝ. Потисна го и се зае с куклата.

— Благодаря ти, че помогна на Клара, Джейсън. Не искам да те задържам.

— Имаш ли нещо напротив, ако те погледам как работиш?
— Не. — Започна да сменя пълнежа. — Понякога притеснената майка остава, докато лекувам пациента.
Той се облегна на масата.
— Докато идвах, си представях най-различни неща. Но това не ми е идвало на ума.
— Кое?
— Че ще стоя и ще гледам как съживяваш една кукла. Може да не си видяла, но тя няма и лице.
— Ще ѝ направя. Какво стана със съчинението?
— Трябва да направи последната редакция.
Фейт вдигна поглед. От шегата очите ѝ грейнаха.
— Клара?!
— И тя така реагира. — Той се усмихна. Стаята имаше нейната миризма. Дали го знаеше?
— Тя е умно дете, Фейт.
— Понякога прекалено умно.
— Имаш късмет.
— Знам. — С бързо движение тя мушна пълнежа на място.
— Децата те обичат, независимо от всичко, нали?
— Не. — Тя отново го погледна. — Обичта им трябва да се заслужи. — С иглата и конеца започна да затваря шевове.
— Беше тръгнала да си ляга, но настоя да преброи подаръците под елхата. Каза ми, че имала чувството, че ще има още.
— Боя се, че ще се разочарова. Беше направила един дълъг списък. Аз трябваше да кажа „Дотук“. — Остави иглата и взе четката.
— Родителите ми вече са я разгледали.
— Още ли живеят тук?
— А-ха. — Вече бе почувствала характера на куклата, докато работеше по нея. Сега щеше да го нарисува. — От време на време мрънкат за Флорида, но едва ли ще отидат. Заради Клара. Просто я обожават. Мини да ги видиш, Джейсън. Знаеш, че мама винаги е изпитвала добри чувства към теб.
— За разлика от баща ти. — Засмя се на отговора.
— Той просто не ти вярваше много. — Отправи му многозначителна усмивка. — И кой ли баща би ти вярвал?

— Имаше основания. — Тръгна към нея и погледна куклата в ръцете ѝ. — Ама че работа! — Взе я и я разгледа под лампата. Безформената купчина парцали се беше превърнала в дебеличка кукла. Големите очи бяха подсилени с дълги мигли. Къдриците падаха над челото. Беше мека, добродушна и хубава като картинка. Дори възрастен човек можеше да разбере, че ще се хареса на децата.

Усети невероятно чувство на удовлетворение, като го видя да се усмихва.

— Одобряваш ли я?

— Взе ми акъла! За колко продаваш едно такова нещо?

— Тази не се продава. — Фейт я сложи в една кутия зад себе си. — Има десетина момиченца в града, чиито семейства не могат да си позволят много за Коледа. Има, разбира се, и момчета, но с Джейк от железарията се разбрахме още преди години. Той им оставя подаръците пред входната врата. Момчетата получават кукли, а момчетата — камион, топка или нещо друго.

Трябваше да се досети. Съвсем в неин стил.

— Има Дядо Коледа, така излиза.

— В Куайът Вали има — отвърна тя с усмивка.

— Ами ти? Ще получиш ли каквото си поискала за Коледа?

— Имам си всичко, което ми трябва.

— Наистина ли всичко? — Ръцете му обгърнаха лицето ѝ. — Нали обичаше да мечтаеш? Нали вярваше в пожеланията?

— Вече съм голяма, Джейсън. Трябва да си ходиш.

— Не вярвам. Не си спряла да мечтаеш, Фейт. И аз се размечтах, защото съм при теб.

— Джейсън! — Опря ръцете си на гърдите му, съзнавайки, че трябва да спре нещо, което няма край. — Знаеш, че човек невинаги осъществява желанията си. Ще си заминеш след няколко дни. Можеш да си тръгнеш и да отидеш на хиляда други места.

— Какво общо има това с нас? Единствено сегашният момент е от значение, Фейт! — Прокара пръсти през косите ѝ и фибите се разпиляха. Топлите черни кичури преляха от ръцете му. Обичаше да ги докосва, обичаше уханието им. — Няма друга освен теб! — прошепна. — И никога не е имало!

Тя затвори очи, преди той да я притегли към себе си.

— Ти ще си отидеш. А аз трябва да остана. Един път вече видях как замина. Мисля, че не бих го понесла отново. Не можеш ли да разбереш?

— Не зная. Зная само, че те желая по-силно от всякога. Не съм сигурен, че можеш да ме отблъснеш, Фейт. — Отстъпи крачка назад. — Поне не за дълго. Преди каза, че нямам право на всички отговори. Може би е така. Но искам един.

Тя замълча, сякаш размисляше, после въздъхна дълбоко и кимна в знак на съгласие.

— Добре. Но обещавай, че ще си тръгнеш като отговоря!

— Ще си тръгна. Обичаше ли го?

Не можеше да лъже. Не й бе присъщо. Погледна го в очите и вдигна гордо брадичка.

— Не съм обичала друг освен теб.

В очите му проблесна радост и гняв. Посегна да я прегърне, но тя се дръпна.

— Обеща да си отидеш, Джейсън. Аз ти повярвах.

Падна в капана ѝ. Накара го да страда.

— Трябваше да ми повярваш преди десет години! — Изскочи от работилницата в ледената нощ.

ШЕСТА ГЛАВА

Куайът Вали кипеше от коледно настроение. От високоговорителя над железарския магазин се носеха коледни песни. Предприемчив младеж от близката ферма разхождаше с шейна желеаещите по Главната улица. Децата, въодушевени от ваканцията и предвкусвайки празника, тичаха и крещяха на всеки ъгъл. Небето се бе заоблачило, но още не валеше сняг.

Джейсън седеше на бара в ресторанта — пиеше кафе и слушаше градските клюки. Най-голямото дете на Хенесови имало шарка и щяло да остане вкъщи през ваканцията. В магазина на Карлота елхите се продавали на половин цена, а железарията имала десет пъти повече продажби. Преди десет години на Джейсън такъв разговор би му се сторил превзет. Сега седеше доволен, пийваше от кафето и слушаше. Може би точно това липсваше на романа, над който работеше от толкова време. Беше обиколил света, но все бързаше, все нещо беше спешно. Имаше случаи, когато и животът му, и репортажите му висяха на косъм. В такъв момент човек не си дава сметка, просто не може. Сега обаче, седнал на топло в ухаещия на кафе и пържен бекон ресторант, можеше да погледне назад.

Поемаше задачи, много от тях опасни, защото му беше все едно. Загуби част от себе си, онази част, която ценеше. Вярно, през годините съгради нещо ново, сантиметър по сантиметър, но то никога не достигна своята цялост. Защото частица от него бе останала тук, където бе израснал.

— Дали обслужват простосмъртни тука?

Джейсън погледна разсеяно и се засмя.

— Пол! Пол Тайдингс! — Ръката му се озова в две големи лапи.

— По дяволите, Джес, както винаги изглеждаш чудесно!

Джейсън бавно огледа стария си приятел. Къдравата гъста коса обгръщаше пълното червендалесто лице, пресечено от бухнали мустаци. Якото му телосложение винаги му осигуряваше място в нападателната линия. С годините бе наедрял още повече.

— Ти също изглеждаш чудесно.

Пол избухна в смях и го тупна по гърба.

— Не очаквах да те видя тук.

— Нито аз теб. Нали беше в Бостън.

— Бях. Спечелих пари, ожених се.

— Наистина ли? Кога?

— През пролетта стават седем години. Имам пет деца.

— Пет? — задави се Джейсън.

— Три и двойка близнаци. Доведох жена си тук на гости преди шест години и тя се влюби. Имаха бижутериен магазин в Манчестър и аз отворих подобен. На теб трябва да благодаря за цялата тази работа.

— На мен? Защо?

— Все ми пъхаше в главата разни идеи. После замина. И аз реших да опитам някъде другаде. След година вече работех в бижутерски магазин в Бостън. Една вечер влиза най-прекрасното създание, което някога съм виждал. Толкова съм бил замаян, че не записах номера на кредитната карта. Тя идва на другия ден и носи празна разписка. Така ми спаси мястото. После ми спаси и живота, като се омъжи за мен. Не бих я срещнал, ако не беше ти с твоите пътешествия. — Пол кимна, като му сервираха кафето. — Видя ли се с Фейт?

— Да, видяхме се.

— Засипвам я с поръчки, защото три от децата са момичета и са едни пакостници... — Той се усмихна и сложи две лъжички захар в кафето. — Красива е, както беше на шестнайсет, на танците в градската зала. Оставаш ли този път, Джейсън?

— Може би.

— Ела да те запозная със семейството. В южния край сме — в двуетажна каменна къща.

— Видях я като пристигах.

— Не заминавай, без да се обадиш. Човек няма много приятели, с които да има спомени още от дете. Така е, Джейсън. — Погледна си часовника. — Май по това време Фейт прави обедна почивка. Трябва да си ходя. — Плесна го пак по гърба и излезе.

Джейсън замислено си пиеше кафето. Беше отсъствал десет години — несъмнено дълъг период — и въпреки това всички в града го свързваха с Фейт. Изглежда не беше трудно да се пропусне едно

десетилетие. Не беше трудно за всеки друг, но не и за тях с Фейт. Би могъл да забрави изгубеното време, но как да пренебрегне брака ѝ и нейното дете? Желаше я както преди, но го болеше заради другия и болката не минаваше. А какво чувстваше тя? Снощи му каза, че никога не е обичала друг. Означава ли това, че още го обича? Джейсън плати сметката и стана. Имаше само един начин да разбере. Ще я попита.

Куклената къща беше пълна с деца. И все шумни. Когато Джейсън влезе, стаята ехтеше от викове и смях. Напълнени с хелий балони подпирарах тавана, а подът беше целият в трохи от сладки. На прага на работилницата имаше висок картонен замък. Пред лъскава бяла завеса играеше кукла Дядо Коледа, а до него — фея в зелена дреха. С много глъч и суетене товареха шарени кутии на златна шейна. На два пъти феята пада по лице и децата избухваха в смях. След много бъркотии подаръците бяха натоварени. С едно дебело „Ха-ха-ха“ Дядо Коледа се качи в шейната. Звънчетата запяха и тя се скри зад завесата. Сред ръкоплясканията куклите излизаха на сцената и се покланяха. Джейсън видя Баба Коледа, две феи и един елен с червен нос и чак тогава се показа Дядо Коледа с пожеланието „Щастлива Коледа!“. Не си даваше сметка, че се смее, облегнат на вратата, когато забележа Фейт да наднича иззад замъка и също да се покланя.

Тя го видя. Смути се и се поклони отново, а децата я накачулиха. С уменията на опитен детски учител, тя ги отпрати към пунша и сладките.

— Чудесно беше! — прошепна ѝ Джейсън. — Съжалявам, че изпуснах доста от представлението.

— Не е кой знае какво. — Тя прокара ръка през косата си. — Правя го от години, горе-долу едно и също... — Погледна към децата и добави: — И май няма значение.

— Според мен има. — Хвана ѝ ръката и я целуна, а една група момичета се закикоти. — При това голямо значение.

— Госпожо Мънроу — малко червенокосо момче с луничаво лице я дръпна за панталона, — кога ще дойде Дядо Коледа?

Фейт се наведе и го погали по косата.

— Знаеш ли, Боби, чух, че бил много зает тази година.

Момчето изду долната си устна.

— Но винаги идва.

— Сигурна съм, че ще успее да донесе подаръците. Ще вляза за малко отзад да видя.

— Искам да говоря с него.

— Не. Можеш да ми дадеш писмо за него. Ще му го изпратя.

— Някакви проблеми? — попита Джейсън.

— Обикновено Джейк се облича като дядо Коледа след представлението. Раздава по нещо, малко, разбира се, но децата му се радват.

— И Джейк не може да дойде тази година?

— Хванал шарка от момчето на Хенесови.

— Ясно. — Не беше празнувал Рождество от години. Откакто напусна Фейт. — Аз ще го заместя — рече Джейсън, изненадвайки и себе си.

— Ти?

Нещо в изражението ѝ го изпълни се решимост.

— Да, аз. Къде е костюмът?

— В малката стаичка отзад, но...

— Дано не сте забравили възглавниците — рече той и изхвърча.

Не ѝ се вярваше, че ще се преоблече. Пет минути след като излезе, Фейт не се съмняваше, че се е отказал и си е отишъл. Нейното смайване надмина и това на децата, когато през вратата влезе Дядо Коледа с торба, метната на рамо.

Имаше време само за „Честита Коледа“ и го наобиколиха. От изненада не можа да помръдне.

— Дядо Коледа трябва да седне — рече Джейсън и хвърли дълъг, напрегнат поглед, който я накара да преглътне, преди да помръдне. Донесе бързо от задната стая стол с облегалка и го сложи наред с нея.

— Сега се подредете — започна тя да снове. — Ще има за всички. — Сложи купата със захарни пръчки на масата до стола. Децата едно след друго се качваха в скута на Джейсън. Фейт напразно се тревожеше. Беше свикнала да учи Джейк как да реагира и най-важното да не дава обещания, които може и да не се изпълнят. След третото дете тя си отдъхна. Джейсън се справяше прекрасно. Направи го, за да ѝ помогне, може би, за да ѝ направи впечатление, но се получи нещо много повече. В скута му никога не беше сядало дете, никой не

го беше гледал с толкова вяра и обич. Изслушваше желанията и оплакванията им. Всяко дете можеше да бръкне в торбата му и да си извади подарък. Прегръщаха го и го целуваха с лепнеци от захар уста. Едно по-будно момче дори го хвана за брадата, преди Джейсън да успее да го разсее с нещо. Щастливите деца започнаха да излизат навън.

— Страхотен беше! — Фейт обърна табелката на вратата след последното дете и си пое дъх.

— Искаш ли да седнеш на коленете ми?

Приблужи го, смеейки се.

— Наистина, Джейсън, беше чудесен! Нямах представа колко съм ти благодарна!

— Кажи ми го тогава. — Придърпа я в скута си, където тя потъна сред възглавниците. Тя го целуна по носа.

— Винаги съм си падала по мъже в червени одежди. Да можеше и Клара да е тук!

— Защо я няма?

Фейт въздъхна леко и се отпусна в прегръдката му.

— Вече била голяма — така ми каза. Отиде на пазар с Марси.

— На девет години и вече била голяма?

Тя не отговори веднага и помръдна рамене:

— Децата растат бързо. — Обърна лице към него. — Днес ощастливи много деца.

— Искам и ти да си щастлива. — Погали я по косата. — Някога можех да те правя щастлива.

— Искало ли ти се е някога да започнем отначало? — Доволна, тя се отпусна в ръцете му. — Когато бяхме тийнейджъри, всичко изглеждаше толкова просто. Затваряш очи за минутка и вече си голям. Джейсън, аз исках да ме отведеш в някой замък, на някой планински връх. Бях пълна с мечти.

Галеше я по косата. Седяха сред кукли и ехо от детски смях.

— Аз не бях голям мечтател, нали?

— Ти стъпваше по земята, а аз се реех из облаците.

— А сега?

— Сега имам дъщеря. Понякога е ужасно да осъзнаеш, че отговаряш за живота на друг човек. Искало ли ти се е... — Тя се

поколеба — теренът бе опасен. — Искало ли ти се е някога да имаш деца?

— Не съм мислил. Налагаше ми се да ходя по места, където не е лесно да поемеш отговорност дори за собствения си живот.

Беше мислила за това, беше се притеснявала.

— Пътешествията все още те привличат.

Той си спомни видяното — жестокостта, мизерията.

— Отдавна не ме вълнуват. Но добре си върша работата.

— Винаги съм знаела, че ще е така, Джейсън. — Обърна се, за да го погледне в очите. — Радвам се, че се върна.

— Трябваше ли да чакаш да заприличам на безпомощен тюлен, за да ми го кажеш.

Тя избухна в смях и обви ръце около врата му.

— Така си по-безопасен!

— Не бъди толкова сигурна. — Той впи устни в нейните и усети как тя потръпна.

— Какво смешно има?

Потисна смеха си и се отдръпна.

— Не, нищо, няма нищо. Винаги съм мечтала да ме целува мъж с брада, с червена шапка и звънчета. Трябва да поразчистя.

След нея се надигна и той.

— Знаех си, че този миг ще настъпи рано или късно.

Тя мълчаливо събираше парчетата цветна хартия. Джейсън вдигна торбата и надникна вътре.

— Има още едно пакетче.

— То е за Люк Хенеси. С шарката.

Той погледна пакетчето, после нея. Беше се навела да вдигне един лепкав бонбон и косата закриваше лицето ѝ.

— Къде живее?

Тя се изправи с бонбона в ръка. Безспорно имаше глупав вид — пълен с възглавници, целият в червено и с лице, полузакрито от бяла, къдрава брада. Фейт си помисли, че никога не е бил по-хубав. Пристъпи към него, за да свали брадата. Прегърна го, устните ѝ се сляха с неговите. Както винаги, целувката ѝ беше гореща, пълна с надежда и доброта. Обзе го желание и приятно чувство на наслада.

— Благодаря ти! — Тя го целуна приятелски. — На ъгъла на Елм и Суитбрайър.

Изчака малко да се успокои и я попита:

— Ще има ли кафе като се върна?

— Да. — Отвърна тя и му нагласи брадата. — Ще бъда в съседната стая.

СЕДМА ГЛАВА

Трябваше да признае, че разходката из града му беше много приятна. След него се събираха деца. Възрастни му се обаждаха и му махаха с ръка. Безброй пъти го черпиха със сладки. Най-голямо удоволствие му достави изненадата на лицето на малкия Хенеси. Той надмина и майка си, която смаяно ахна, когато отвори на самия дядо Коледа.

На връщане Джейсън не бързаше и се разходи из площада. Странно, мислеше си той, колко лесно човек се слива с личността на едни дрехи. Чувстваше... благоразположение. Ако го видеше някой колега, сигурно би паднал от изненада. Джейсън Ло се славеше като нетърпелив, сурово откровен и избухлив човек. Не беше спечелил Пулицър с благоразположение. В момента обаче се чувстваше пощастлив с изкуствената брада и евтините звънчета, отколкото с всички спечелени някога награди. Вървеше сред възгласи и поздравления, когато насреща му излезе Клара. И тя, и тъмнокосата ѝ приятелка се заляха в звънлив смях.

— Но ти си...

Джейсън присви очи и това свърши работа. Клара млъкна, изкашля се и подаде ръка:

— Добър ден, Дядо Коледа!

— Добър ден, Клара!

— Това не е Джейк — отбеляза Марси. И пристъпи по-близо, за да разпознае лицето под белите къдрици.

Зарадван от срещата, Джейсън намигна.

— Здравей, Марси!

Очите на момичето се разшириха.

— Откъде ми знае името? — пошепна тя на приятелката си.

Клара скри с ръка смеха си и рече:

— Дядо Коледа знае всичко, нали, Дядо Коледа?

— Имам си начини.

— Няма никакъв Дядо Коледа! — рече Марси, но в гласа ѝ се усещаше колебание.

Джейсън се наведе и чукна пухкавия помпон на шапката ѝ.

— В Куайът Вали има! — каза той, на път сам да си повярва.

Видя как Марси спря да се вглежда под брадата, приемайки вълшебството. Реши да не прекалява и продължи надолу по улицата.

Не е лесно дебел човек в червени дрехи да се вмъкне в някоя врата незабелязано, но Джейсън имаше известен опит. Щом влезе в задната стаичка на магазина на Фейт, свали коледните дрехи. Докато се обличаше разбра, че от години не беше се забавлявал така. Отчасти това се дължеше и на изпълнените с топлина очи на Фейт. Дължеше се и на самия акт да даряваш радост. Напоследък всичко, което правеше, бе с едно на ум. Поemanето на работа винаги беше свързано с пазарлъци. Дай ми това, а аз ще ти дам друго. За да достигне до истината и да я отрази, трябваше да потисне в себе си всяко съчувствие. Ако в стила му имаше известна твърдост, дължеше се на вкуса му към теми, които изискваха такава твърдост. Помагаха му да забрави. Сега, когато си беше у дома, бе невъзможно да не си спомня.

Какъв човек бе всъщност? Вече не беше сигурен, но знаеше, че има една жена, която може да направи от него всичко. Остави в шкафа костюма и отиде да я намери.

Тя го очакваше. Беше готова да признае, че го е чакала десет години. Останала сама, тя взе своето решение. Бе удовлетворена от живота си. Макар да не ѝ беше лесно, чувстваше се доволна. С годините увереността ѝ растеше и вече знаеше, че може да продължи сама. Време беше да спре да се плаши какво ще стане с живота ѝ, ако Джейсън отново си замине и да приеме онова, което ѝ предлагаше. Той беше тук, сега, и тя го обичаше.

Когато той влезе, тя се беше свила на фотьойла до елхата. Изчака го да приближи.

— Понякога седя тук нощем. Клара спи горе, в къщата е тихо. Мога да си мисля за големи и малки неща, също както когато бях малка. Светлините се сливат, а елхата мирише божествено. Седиш си така и можеш да се пренесеш, където си поискаш.

Той я вдигна, усети нейната податливост и седна, като я сложи на коленете си.

— Помня как седяхме така по Коледа във вашата къща. Баща ти все мърмореше.

Тя се притисна към него. Не го галеше, само усещаше познатото му стройно тяло.

— Мама го влачеше в кухнята, за да останем сами за малко. Тя знаеше, че у вас няма елха.

— Нито каквото и да било друго.

— Не те питах къде живееш сега, Джейсън, има ли място, където си щастлив?

— Доста съм в движение. Имам една база в Ню Йорк.

— База ли?

— Един апартамент.

— Не звучи като дом — промърмори тя. — Слагаш ли елха на прозореца за Коледа?

— Мисля, че съм слагал един-два пъти, когато съм бил там.

Сърцето ѝ се сви от мъка, но замълча.

— Мама винаги казваше, че си чергарин по душа. Някои са такива по рождение.

— Трябваше да се доказвам, Фейт.

— Пред кого?

— Пред самия себе си. — Той допря лице до косата ѝ. — По дяволите, пред теб!

Вдъхна уханието на бор, докато светлините играеха по елхата. Така седяха и преди — много, много отдавна. Спомените бяха почти толкова приятни, колкото действителността.

— Никога не съм искала да се доказваш пред мен, Джейсън.

— Точно затова трябваше да го сторя. Бе твърде добра за мен.

— Това е нелепо! — Понечи да стане, но той я задържа.

— Беше и все още си по-добра от мен. — Той също гледаше елхата. Гирляндите проблясваха на светлината като вълшебствата, с които мечтаеше да я дари. — Може би затова заминах и затова се върнах. Ти си самата добротата, Фейт. Достатъчно е да съм до теб и у мен изплува всичко добро, на което съм способен. Бог ми е свидетел, то не е много.

— Винаги си бил много критичен към себе си. Не си прав. — Този път тя се обърна, сложи ръце на раменете му и се вгледа в очите му. — Щом се влюбих в теб, значи е имало причина. Ти беше добър,

макар да се преструваше, че не си. Искаше да те смятат за жесток и за пакостник, защото така се чувстваше в безопасност.

— Аз наистина си бях пакостник.

— Може би това ми е харесвало. Ти не приемаше нещата, а задаваше въпроси.

— На два пъти едва не ме изхвърлиха от училище.

Старият гняв се надигна. Нима никой не бе го разбирал освен нея? Никой ли не виждаше какво се бори в него?

— Ти беше по-умен от всички. И можеше да го докажеш, ако трябва.

— Доста дълго ме защитаваше, нали?

— Вярвах в теб. И те обичах.

— А сега? — Посегна и я погали по лицето. Познатият жест разтопи сърцето ѝ.

— Помниш ли онази юнска нощ, след зрелостните изпити? Бяхме извън града. Имаше пълнолуние, а въздухът бе изпълнен с летни ухания... — Имаше много да му казва, но не знаеше как.

— Ти беше със синя рокля и от нея очите ти бяха като сапфири. Беше толкова красива, че се боях да те докосна.

— Затова аз те прелъстих.

Тя изглеждаше толкова самодоволна, че той се разсмя.

— Не си.

— Разбира се, че те прелъстих. Ти никога не би се решил. — Докосна с устни неговите. — Да го направя ли отново?

— Фейт!

— Клара е на вечеря у съседите при Марси. Ще остане там да спи. Ела, Джейсън.

Тихият ѝ глас пролази по кожата му. Докосването на ръката ѝ върху бузата му го опари като огън. Желанието му се преплиташе с неостаряващата му любов.

— Знаеш, че те желая, Фейт, но вече не сме деца.

— Не сме. — Обърна лице и целуна дланта му.

— И аз те желая. Без обещания и въпроси. Обичай ме както тогава, през онази красива нощ, която прекарахме заедно. — Тя стана и му подаде ръка. — Нужно ми е нещо за идните десет години.

Хванати за ръце, те се качиха по стълбите. Той потисна мисълта за другия, когото беше избрала, за живота без него. Ще забрави

загубените десет години и ще вземе онова, което му се предлага.

През зимата се мръква рано, затова тя запали свещи — златиста светлина заля стаята, сенките заиграха. Когато се обърна към него, на лицето ѝ грейна усмивката на уверена, опитна жена. Приблужи го мълчаливо и му предложи всичко.

Уверено посегна към копчетата на ризата му. Усети допира на трепетните му пръсти. Изчака ласката на ръцете му върху кожата си и въздъхна щастливо. Разсъбличаха се един друг бавно, с безмълвното разбиране, че всеки миг, всяка секунда е безценна.

Като я видя стройна, хубава и необяснимо невинна като първия път, главата му се завъртя от страст, съмнения и желаня. Тя обаче пристъпи, притисна тяло към неговото и прогони всички колебания. Беше по-силна от преди. Усещаше го. Не физически, а по дух. Може би бе променена, но копнежът, който усети, беше същият като у момчето, пристъпящо границата на възмъжаването. Безгрижно, като децата, които някога бяха, те се търколиха в леглото.

Преживяването бе неповторимо. Беше ново, необуздано като първия път. Но сега те бяха мъж и жена, с повече жажда и желание. Притисна го към себе си, ръцете ѝ го прегръщаха невъздържано и шеметно. Толкова дълго го беше чакала — повече не би чакала и минута.

Той обаче взе ръката ѝ и я вдигна към устните си. После успокои забързаното ѝ дишане, целувайки я.

— Първият път просто не знаех какво да правя с теб. — Той нежно плъзна устни по врата ѝ, докато тя изстена, обезумяла от желание. Вдигна глава и се усмихна. — Сега вече знам.

После я поведе по невиждани места. Издигаше я нагоре и нагоре и изведнъж се гмурнаха надолу в гъстия тъмен въздух. Понеслият я вихър я караше да се притиска в него. Искаше да дава, но той я оставяше безпомощна. Нежните му пръсти я галеха, докато тялото ѝ потрепери. С жадни устни отнемаше дъха ѝ, после отново я успокояваше. Изригващите у нея чувства прогонваха всяка мисъл, упрек, дори спомен.

Когато свършиха, действителността отново ги обгърна. Времето не се върна назад, а ги улови и ги прикова към момента сега и тук.

Ръцете му я обгръщаха, лежаха безмълвни. Със затворени очи тя поглъщаше единението. Тя обичаше и в този момент друго не

съществувахе. За него и екстазът, и доволството се придружаваха от въпроси. Беше толкова топла и така свободна в чувствата си. Тя го обичаше. Не му трябваша думи, за да го разбере. Верността обаче, която винаги бе смятал за неразделна част от любовта, бе потъпкана. Как да е спокоен, докато не разбере защо?

— Трябва да разбира защо загубихме десет години, Фейт. — Тя мълчеше и той обърна главата ѝ към себе си. Очите ѝ проблеснаха в мъждукащата светлина, но сълзите не се отронваха. — Сега повече от всякога трябва да знам.

— Без въпроси, Джейсън. Не тази вечер.

— Чаках доста дълго. И двамата чакахме дълго.

Тя пое дъх и седна. Сви коленете си и ги обгърна с ръце. Косата ѝ се разсипа по гърба. Той не можа да се въздържи и напълни шепата си. Някога тя бе негова, напълно. Никой друг не я бе докосвал. Знаеше, че трябва да приеме брака ѝ, детето ѝ, което не е негово, но трябваше да разбере първо защо е потърсила друг човек, толкова скоро след заминаването му.

— Дай ми някакво обяснение, Фейт. Каквото и да е.

— Ние се обичахме, Джейсън, но искахме различни неща. — Тя обърна глава и го погледна. — Ние все още искаме различни неща. — Хвана ръката му и я доближи до бузата си. — Ако ми бе дал възможност, щях да дойда с теб, където и да е. Щях да напусна дома, семейството, без колебание. Ти обаче трябваше да заминеш сам.

— Нямах какво да ти предложа — започна той.

Тя го спря с поглед.

— Не ми даде възможност за избор.

— А ако ти дам възможност сега?

Тя затвори очи и допря чело до неговото.

— Сега имам дъщеря, дом, от който не мога да я лиша. Моите желания не са на първо място. — Отдръпна се, за да го изгледа. — Нито пък твоите. Преди не си представях, че може да заминеш. Този път знам, че ще стане точно така. Нека просто се радваме на това, което имаме. Нека си подарим тази Коледа. Моля те!

С целувката си тя сложи край на всички въпроси.

ОСМА ГЛАВА

Вечерта преди Коледа е вълшебна. Открай време Фейт вярваше, че е така. Когато се събуди с Джейсън до себе си, усети, че се е случило повече от вълшебство. Известно време лежа и го гледа как спи. Много пъти си го бе представяла — като момиче, а после вече като жена, сега нямаше нужда да мечтае. Той беше до нея, топъл и тих, а навън в ранното утро валеше сняг. Фейт се измъкна от леглото, като внимаваше да не го събуди.

Когато се обърна настрана, той усети мириса ѝ — уханието на пролет, което косата ѝ беше оставила на възглавницата. Полежа няколко минути, като попиваше миризмата с цялото си същество. Доволен, легна по гръб и огледа стаята, която в тъмното не беше видял.

Стените бяха покрити с кремави тапети на дребни цветя. На прозорците бяха подредени саксии. Върху старо бюро бяха наредени цветни бутилки и кутии. Стара стилна четка и гребен със сребърна дръжка бяха сложени пред огледалото. Гледаше как вали снегът и усещаше миризмата на изсушените розови цветове на шкафа до леглото. Стаята много приличаше на нея — красива, ведра и много женствена. Човек можеше да си почине тук, дори и да знае, че на стола са захвърлени чорапи или сред ризите — някоя блуза. Отпусна се и реши, че този път няма да я изпусне.

Подуши кафето още по средата на стълбите. Беше пуснала коледна музика и пържеше бекон. Не бе очаквал, че е толкова приятно да влезеш в кухнята при жената, която ти готви нещо.

— А, значи стана. — Беше облечена от главата до петите в ярък халат. Желанието го разтърси отново. — Кафето е готово.

— Усетих. — Приблужи я. — Усетих и теб, още като се събудих.

Тя сложи глава на рамото му и отпъди мисълта, че така би могло да бъде, само ако...

— Като че ли още ти се спи. Добре е обаче, че стана. Иначе беконът щеше да изстине.

— Ако беше останала още малко в леглото можехме...

— Мамо! Мамо! Вали сняг! — През вратата се втурна Клара и затанцува из кухнята. — Ще ходим да коледуваме тази вечер чак до сеновала, а всичко е в сняг. — Спря пред Джейсън и се засмя. — Здравей!

— Здравей и ти!

— С мама ще правим снежен човек. Тя смята, че коледните човеци са най-хубавите. Можеш да помогнеш.

Не знаеше как ще реагира Клара на присъствието на Джейсън на масата за закуска. Фейт поклати глава и започна да разбива яйцата. Трябваше да се досети, че Клара ще приеме всеки, който майка ѝ хареса.

— Трябва да закусиш.

— Ядох овесени ядки у Марси.

— Благодарил ли си на майка ѝ за гостуването?

— Да. — Тя спря за миг. — Мисля, че благодарих. Ще направим два човека и ще ги оженим и всичко. Марси иска да ги женим — добави тя, обръщайки се към Джейсън.

— Клара би предпочела война.

— Това ще оставим за после. Сега най-напред бих пила горещ шоколад. — Тя погледна към канчето и прецени какви са изгледите. Не бяха големи.

— Сега ще го направя. След снежния човек може да хапнеш и сладки — рече Фейт, без да се обръща. — Окачи си дрехите до вратата.

Бърбореше с Джейсън, докато сваляше палтото.

— Няма да се връщаш в Африка, нали? Африка не е интересна на Коледа. Майката на Марси каза, че сигурно ще заминеш за някое друго хубаво място.

— Трябва да бъда в Хонконг след няколко седмици. — Той погледна към Фейт. Тя не се обърна.

— Но по Коледа ще съм тук.

— Имаш ли си елха в стаята?

— Не.

Тя го погледна учудено.

— Ами тогава къде слагаш подаръците? Без елха няма Коледа, нали, мамо?

Фейт си спомни за времето, когато Джейсън растеше без елха. Спомни си как упорито се преструваше, че това няма никакво значение.

— Елхата е, за да напомним на другите, че е Коледа.

Клара се намести на креслото и рече:

— Може би.

— И на мен това казваше — каза ѝ Джейсън. — Във всеки случай господин Бийнтрий няма да е доволен, ако поръся всичко с иглички.

— Ние имаме елха, значи ще вечеряш при нас — заяви Клара. — Мама пече голяма пуйка, идват баба и дядо. Баба носи торта и се налапваме до спукване.

— Страхотно. — Доволен, Джейсън погледна към Фейт, която сипваше яйцата. — Вечерял съм с тях на Коледа няколко пъти.

— Така ли? — Клара го изгледа с любопитство.

— Чух, че си бил гаджето на мама. И защо не сте се оженили?

— Ето ти топлия шоколад, Клара. — Фейт го остави на масата. — Побързай, Марси те чака!

— Ти ще дойдеш ли?

— Да, след малко. — Доволна, че дъщеря ѝ лесно може да бъде разсеяна, Фейт сложи закуската на масата и седна.

— Ще ни трябват моркови и шалове.

— Ще имам грижата.

Клара усмихната си пиеше шоколада.

— А шапки?

— И шапки.

В стъклото се разби снежна топка. Клара скочи.

— Тя е. Трябва да вървя. Не се бави, мамо. Ти ги правиш най-хубави.

— Веднага щом се облека. И се закопчай.

Клара се поколеба на вратата и рече:

— В стаята си имам една изкуствена елхичка. Ако искаш, я вземи.

Гледаше я безмълвно, трогнат от жеста. Също като майка си, рече си наум и се влюби за втори път.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Чао.

— Чудесна е! — рече Джейсън, когато вратата се затвори.

— Аз си я обичам.

— Ще ѝ помогна със снежния човек.

— Няма нужда, Джейсън.

— Аз пък искам. После ще свърша едно друго. — Погледна си часовника. След толкова време пак беше Коледа. Когато на човек му се дава възможност за втори път, не трябва да губи време.

— Ще ме поканиш ли довечера?

Фейт се усмихна и побутна храната в чинията.

— Никога не ти е трябвала специална покана.

— Не готви, аз ще взема нещо.

— Добре, аз...

— Не готви — повтори той и се надигна. Наведе се и я целуна.

— Няма да се бавя.

Взе си палтото от закачалката, където бе висяло до Клариното. Като излезе, Фейт погледна смачканата филия в ръката си. Хонконг. Този път поне знаеше къде отива.

Снежните човеци на двора му се усмихнаха, когато мина покрай тях. Крепеше кутиите и почука на задната врата с крак. Снегът продължаваше да вали.

— Джейсън! — Фейт се отдръпна, за да мине.

— Къде е Клара?

— Клара? Горе е, приготвя се за коледуването.

— Добре. Вземи горната кутия.

— Какво има там, Джейсън?

— Вземи я, ако не искаш по пода да се затъркалят пици.

— Добре, но... — Огромната кутия в ръцете му се наклони и тя прихна. — Джейсън, какво е това?

— Чакай малко.

С пицата в ръка го гледаше как помъкна кутията към хола.

— Джейсън, какво е това чудо?

— Подарък. — Той се опита да го намести под елхата, но разбра, че няма място. Успя да облегне кутията на стената до елхата. Усмихна се доволно. Не си спомняше някога да се е чувствал по-добре в целия си живот.

— Честита Коледа!

— И на теб, Джейсън! Какво има в кутията?

— По дяволите, какъв студ е навън! — Потърка ръце, макар че въобще не усещаше ледения вятър.

— Има ли кафе?

— Джейсън!

— За Клара е. — Почувства се малко глупаво, но от това топлината не намаля.

— Не трябваше да й купуваш подарък — започна Фейт, но любопитството ѝ надделя. — Какво е?

— Това ли? — Джейсън потупа огромната кутия. — Ооо, нищо.

— Ако не кажеш, няма да има кафе. — Тя се усмихна. — А пицата остава за мен.

— Не разваляй всичко. Тобоган. — Хвана Фейт подръка и излязоха от стаята. — Като правехме снежния човек, Клара спомена, че някакво дете имало тобоган, който хвърчал по хълма като стрела.

— Стрела — промърмори Фейт.

— Този сняг плаче за тобоган, който да хвърчи по хълма като стрела, затова...

— Глупчо — заклеми го Фейт и го целуна напористо.

— Сложи долу пицата и повтори.

Тя се засмя, като държеше кутията помежду им.

— Ау!

Фейт се изненада от звука, който дойде от всекидневната.

— Мисля, че е видяла кутията.

Клара се втурна в кухнята.

— Видя ли? Знаех си, че ще има още един подарък. Голям е почти колкото теб — обърна се тя към Джейсън. — Видя ли? — Хвана го за ръка и го задърпа нагам. — Надписан е за мен.

— Я виж ти! — Джейсън я вдигна и я целуна по двете бузи.

— Честита Коледа!

— Нямам търпение! — Тя обви с ръце врата му и го стисна. — Просто нямам търпение!

Фейт ги гледаше и от обърканите чувства изпита физическа болка. Какво ще прави сега? Какво може да направи? Когато Джейсън се обърна с Клара на ръце, светлинките от елхата заиграха на лицата им.

— Фейт, какво има? — И без думи можеше да разпознае терзанието и болката. — Какво има?

Ръцете ѝ се впиха в картона.

— Нищо. Ще извадя пицата, докато не е изстинала.

— Пица? — Клара подскочи доволна. — Може ли за мен две парчета? Нали е Коледа?!

— Маймунче — скара ѝ се нежно Фейт и разроши косата ѝ. — Слагай масата!

— Какво има, Фейт? — хвана я за ръката Джейсън, преди да е успяла да последва дъщеря си в кухнята. — Нещо не е наред.

— Няма нищо. — Трябваше да се владее. Беше се справяла толкова дълго. — Ти ме смая. — Усмихна се и го погали по лицето. — И друг път се е случвало. Да вървим да ядем.

Разбра, че ѝ трябва време да остане насаме с мислите си и замълча. В кухнята Клара вече надничаше в картонената кутия. За първи път виждаше дете да поглъща храна с такава неудържима радост. Не беше си давал сметка, че Коледа е празник, просто защото до теб е някой човек.

Клара преглътна последния залък от второто парче.

— Ако отворя един подарък сега, утре работата ни ще е по-малко.

Фейт като че ли се колебаеше.

— Тази работа е приятна — реши тя и Джейсън разбра, че разговорът е нещо традиционно.

— Ако отворя един подарък тази вечер, мога да си легна веднага. А пък вие няма да седите до късно и чак тогава да пълните чорапите.

— Хъм. — Фейт побутна празната чиния и пийна от виното, което Джейсън донесе. — Обичам да седя до среднощ.

— Ако отворя...

— Няма да стане!

— Ако...

— Няма!

— Коледа е още толкова далеч!

— Ужасно, нали? — Фейт ѝ се усмихна. — А ти тръгваш за песните след десет минути, затова по-добре си намери палтото.

Клара започна да си обува ботушите.

— Не може ли като се върна да намеря само един подарък, който не е толкова важен и може да не чака до утре сутринта?

— Всички подаръци под елхата са много важни. — Фейт стана, за да ѝ помогне да си облече палтото. — Важно е също да не се отделяш от групата. Не си сваляй ръкавиците, да не ти замръзнат ръцете. Не си губи шапката. И помни, че за вас отговарят госпожа и господин Истърдей.

— Мамо — Клара пристъпи и въздъхна, — държиш се с мен като че ли съм бебе.

— Ти си моето бебе. — Фейт я целуна звучно. — Хайде.

— През февруари ставам на десет. Това значи — утре.

— И пак ще си моето бебе. Приятно прекарване.

Клара въздъхна, задето не я разбират.

— Добре.

— Добре — изимитира я Фейт. — Кажй „довиждане“.

Клара надникна иззад гърба на майка си.

— Ще останеш ли, докато се върна?

— Да.

Доволна, тя се засмя и отвори вратата.

— Довиждане.

— Чудовище! — рече Фейт и започна да събира чиниите.

— Страхотна е! — Прав до масата, Джейсън също разчистваше. — Дребна е за възрастта си. Не предполагам, че е почти десетгодишна. Като си помислиш... — спря, защото Фейт изтропа с чиниите в мивката. — През февруари ще е на десет.

— А-ха. И аз не мога да повярвам. Понякога ми се струва, като че беше вчера. Друг път... — замлъкна изведнъж. Старателно започна да пълни мивката със сапунена вода. — Имам още малко работа. Ако искаш, вземи си виното във всекидневната.

— През февруари. — Джейсън я хвана за ръката. Когато се обърна, лицето ѝ беше бяло като стена. — Десет години през февруари. Ние се любихме през юни. Господи, не помня вече колко пъти. Повече не съм те докосвал — не ни се удаде случай да останем сами, преди да замина няколко седмици по-късно. Ти сигурно си се омъжила за Том през септември.

Гърлото ѝ пресъхна. Не можеше и да преглътне, само го гледаше.

— Тя е моя — прошепна той. — Клара е моя дъщеря.

Фейт отвори уста, но не можа да каже нищо. Устните ѝ се разтрепериха, очите ѝ се наляха — само поклати глава.

— Господи! — грабна я за ръцете и почти я вдигна във въздуха. Гневът в очите му я накара да се свие, но тя беше готова да го приеме. — Как си могла?! По дяволите, тя е наше дете, а ти да не ми кажеш! Омъжила си се за друг и си родила нашето бебе! И него ли лъга така? Накара го да мисли, че детето е негово, за да можеш да имаш уютната си къща с дантелени завеси, така ли?

— Джейсън, моля те...

— Аз имам права! — Блъсна я встрани, преди да го е обсебил напирания гняв. — Имам права над нея. Десет години! Лишила си ме от тях!

— Не, не е така. Моля те, Джейсън, трябва да ме изслушаш!

— Върви по дяволите! — Изрече го спокойно, толкова спокойно, че тя се дръпна като след шамар. С гнева можеше да спори. Тихата ярост я обезоръжаваше.

— Моля те, нека ти обясня.

— Каквото и да кажеш, стореното си е сторено. — Той си грабна палтото и се втурна навън.

— Ти си голям глупак, Джейсън Ло. — Вдовицата Марчант седеше намръщена в люлеещия стол.

— Тя ме излъга! Лъгала ме е десет години!

— Глупости! — Тя оправи гирляндата на малката елха на перваза пред прозореца. — Направила е каквото трябва, ни повече, ни по-малко.

Той крачеше из стаята. Не знаеше защо дойде тук, вместо да отиде в бара на Кленси. Вървя през снега час, може би повече, после се озова пред вратата на вдовицата.

— Ти си знаела, нали? Знаела си, че аз съм бащата на Клара.

— Имах предположения. — Столът леко проскърцваше от движенията ѝ. — Прилича на теб.

Усети особено вълнение.

— Тя е одрала кожата на Фейт.

— На пръв поглед — да. Има твоите вежди и уста. Бог ми е свидетел — и твоя характер. Джейсън, ако преди десет години знаеше, че ще ставаш баща, какво щеше да сториш?

— Щях да дойда и да я отведа. — Той се обърна и прокара ръце през косата си. — Щях да се паникьосам, но щях да дойда и да я взема.

— И аз така мислех. Но все пак думата има Фейт. Най-добре иди да говориш с нея.

— Няма смисъл.

— Не понасям мъченици — измърмори вдовицата.

Понечи да ѝ отвърне, но само въздъхна.

— Болно ми е. Много ми е болно.

— Защото те са твоят живот — рече тя не без съчувствие. — Да не би да искаш пак да ги загубиш?

— Не, за бога! Но не знам способен ли съм да простя.

Старицата повдигна вежди.

— Бъди справедлив. Дай и на нея шанс.

Преди да отговори, кухненската врата рязко се отвори. На прага застана Фейт, цялата в сняг, с разплакано лице. Втурна се към Джейсън.

— Клара! — успя да промълви. Той я хвана за ръцете и усети риданията, които я разтърсваха. Ужасът се предаде и на него.

— Какво се е случило?

— Няма я!

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ще я намерят. — Хванал я за ръка, Джейсън я поведе през снега към колата. — Сигурно вече са я намерили.

— Едно от децата каза, че с Марси отишли зад фермата да видят конете в конюшната. Но като се върнали, тях ги нямало. Вече е тъмно. — Фейт не можеше да пъкне ключа.

— Дай аз да карам.

Без обяснения му отстъпи шофьорското място.

— Лорна и Бил се обадили на шерифа от фермата. Половината град ги търси. Такъв сняг е навалял, а те са малки. Джейсън...

Той обгърна лицето ѝ с ръце.

— Ще ги намерим!

— Да. — Тя изтри с ръце сълзите си. — Да побързаме.

Не биваше да кара с повече от 50 километра в час. Пъплека по заснежения път и се оглеждаха наоколо за някаква следа. Полето лежеше бяло и недокоснато. На Фейт ѝ се струваше безмилостно. Страхът не я напускате, но сълзите бяха спрели.

На десет километра от градчето полето бе ярко осветено. Край пътя бяха спрели коли. Мъже и жени вървяха в снега и викаха. Колата едва бе спряла и Фейт изскочи и затича към шерифа.

— Още не сме ги намерили, Фейт, но ще ги открием. Не са далеч.

— Претърсихте ли хамбарите и постройките?

Шерифът кимна към Джейсън.

— Всеки сантиметър.

— А в обратната посока?

— Ще пратя няколко души и натам.

— Ние ще идем.

Снегът го заслепяваше, докато минаваше край колите. Намали темпото и започна да се моли. Бе участвал в едно издирване в Скалистите планини. Още помнеше как се беше чувствал след няколко часа през сняг и вятър.

— Трябваше да я накарам да облече друг пуловер. — Фейт стискаше ръце в скута си и напрегнато гледаше през стъклото. В бързината си беше забравила ръкавиците, но така и не усещаше премръзналите си пръсти. — Хич не обича да ѝ нареждам. Не исках да ѝ развалям вечерта. Коледа за нея е свещен ден. Толкова се радваше. — Гласът ѝ секна от страх. — Трябваше да ѝ дам друг пуловер. Ще изсти... Спри!

Колата занесе от спирането. Напрегна всяка клетка и овладя положението. Фейт отвори вратата и се спусна навън.

— Ей там, не е ли...

— Това е куче. — Хвана я за раменете, преди да побегне през пустото поле. — Фейт, това е куче.

— О, Господи! — Останала без сили, тя се отпусна в ръцете му.

— Тя е съвсем дете. Къде би могла да бъде? О, Джейсън, къде е отишла. Трябваше и аз да съм там. Ако бях с нея...

— Стига!

— Сигурно ѝ е студено и е изплашена.

— Сигурно има нужда от теб! — Разтърси я. — Има нужда от теб!

Тя се опита да се овладее.

— Да, добре. Да вървим. Да отидем по-нататък.

— Ти чакай в колата. Аз ще огледам наоколо.

— Идвам с теб.

— Като съм сам ще стане по-бързо. След малко идвам. — Задърпа я към колата, когато му се мерна нещо червено. — Виж там!

Хвана я за ръката и се вгледа в снежното поле. В далечината го видя пак.

— Клара е! — Фейт се затича натам. — Тя е с червено палто!

Снегът закипя от двете ѝ страни. Смесваше се със сълзите по лицето ѝ, заслепяваше я. Извика с всичка сила. С разперени ръце притисна двете момичета към себе си.

— Господи, Клара, толкова се изплаших! Сега, сега, и двете сте измръзнали. Да отидем в колата. Всичко е наред. Вече всичко е наред.

— Мама бясна ли е от яд? — захленчи Марси на рамото ѝ.

— Не, просто се тревожи. Като всички останали.

— Хайде, хоп! — Джейсън вдигна Клара на ръце. За миг си позволи да прегърне дъщеря си. Като погледна назад видя как Фейт

вдига Марси.

— Ще се справиш ли?

Тя се разсмя, притискайки все още разплаканото момиче.

— Няма проблеми.

— Тогава да се прибираме.

— Не искахме да се загубим. — Сълзите на Клара се стичаха по ризата му.

— То се знае!

— Искахме само да видим конете и се объркахме. Не можахме да намерим никой. Аз не се изплаших! — Дъхът ѝ пресекна, като се притисна към него. — Само Марси.

Неговото дете! Усети, че очите му се премрежиха, когато я притисна към себе си.

— Вече сте в безопасност и двете!

— Мама плачеше!

— Вече е добре. — Спря до колата. — Ще ги вземеш ли и двете отпред с теб? Хем ще се стоплят.

— Разбира се. — Фейт се настани с Марси, после Джейсън ѝ подаде Клара. Размениха си един дълъг поглед над главата ѝ.

— Не видяхме светлините на къщата от този силен сняг — промърмори Клара, като се притисна до майка си. — После много дълго не можахме да намерим пътя. Беше много студено. Но не си загубих шапката.

— Знам, миличка! Хайде, свали мокрите ръкавици. И ти, Марси. Джейсън е пуснал парното докрай. Ще ви изпечем, преди да се усетите. — Покри с целувки двете студени личица и едва не се разплака.

— Какви коледни песни пяхте?

— За звънчетата — рече Марси и подсмръкна.

— О, любимата ми.

— И „Свята нощ“ — добави Клара. Парното бълваше топъл въздух в лицето и ръцете ѝ. — Тя ти харесва повече.

— Така е, но не си спомням как почваше. А, Марси? — усмихна се на Клара и я притисна по-силно.

С тънко, пресекващо от сълзите гласче Марси започна да пее. Привършваше първия куплет, когато приближиха останалите издирвачи.

— Татко ми! — подскочи Марси и започна да маха. — Не е много ядосан.

Фейт се засмя и я целуна по главата.

— Честита Коледа, Марси!

— Честита Коледа, госпожо Мънроу! До утре, Клара. — Марси едва отвори вратата и баща ѝ я грабна нагоре.

— Ама че нощ! — С викове и поздрави колата се промъкна през тълпата.

— Нали е Коледа — напомни на майка си Клара. Светът пак беше спокоен и топъл. — Дали няма да може да отворя големия подарък още тази вечер?

— Няма начин — рече Джейсън и я дръпна за косата.

Фейт притисна Клара по-силно.

— Не плачи, мамо.

— Ще ми мине.

И удържа на думата си — очите ѝ бяха сухи, като се върнаха у дома. Изтощена, Клара дремеше на рамото на Джейсън, докато влизаха.

— Аз ще я кача горе, Джейсън.

— Ще я качим двамата.

Отпусна ръце и кимна.

Свалиха ботушите, чорапите, фланелите. Облякоха ѝ топла нощница. Клара промърмори, опита се да остане будна, но вечерните приключения си казаха своето.

— Вече е Коледа — измърмори тя. — Утре ще стана много рано.

— Стани, когато искаш — рече ѝ Фейт и я целуна по бузата.

— Ще ми дадеш ли сладки за закуска?

— Половин дузина! — съгласи се Фейт без колебание. Клара се усмихна и заспа, още докато майка ѝ я завиваше.

— Боях се... — Фейт погали лицето ѝ. — Боях се, че вече няма да я видя. Жива и здрава. Не знам как да ти благодаря, Джейсън, че беше с мен. Ако бях сама... — Тя захлипа и поклати глава.

— Мисля, че трябва да слезем долу, Фейт.

Тонът му я накара да стисне устни. Обеща си да се справи с всякакви обвинения, горчивина и обида.

— Бих пийнала нещо — рече тя, докато слизаха надолу. — Малко вино. Огънят май е угаснал.

— Аз ще се погрижа за него. Ти дай виното. Имам да ти казвам някои неща.

— Добре. — Тя го остави в нишата на трапезарията. Когато се върна, огънят се разгаряше. Той се изправи и отпи една глътка.

— Не искаш ли да седнеш?

— Не, не искам. — И тя отпи, но за да се успокоят нервите ѝ трябваше нещо по-силно. — Каквото имаш за казване, казвай го, Джейсън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стиснала чашата в ръце, тя го гледаше с пламнали от вълнение очи. Почувства раздвоение — да отиде при нея, да я прегърне и да не мисли за нищо. За една нощ откри детето си и за малко да го загуби отново. Какво друго имаше значение?! Но усещаше някаква празнота. Въпроси, обвинения, които чакаха своите отговори. Нещата трябваше да се обяснят, преди да се разберат. А след разбирането щеше да дойде и опрощаването. Но откъде да започне?

Пристъпи към елхата. На върха грееше сребърна звезда.

— Не знам какво да ти кажа. Не се случва често да се обърнеш и да видиш, че имаш почти пораснала дъщеря. Не съм видял първите й стъпки, не съм чул първите й думи. Каквото и да кажеш, Фейт, нищо не може да ми върне това, нали?

— Така е.

Обърна се и я видя как държи чашата в отпуснатите си ръце. Лицето й бе спокойно и бледо. Тази Фейт беше друга в сравнение с онази, която изостави. Момичето не би могло да прояви такова самообладание.

— Имаш ли някакво оправдание, Фейт?

— Мислех си, че имам, но тази вечер, като си представих, че мога да я загубя... — Гласът й пресекна и тя поклати глава. — Нямам с какво да се оправдая, Джейсън.

— Тя мисли, че Том й е баща, така ли?

— Не! — Изведнъж очите й заблестяха. — Бих ли допуснала да си мисли, че баща й я е напуснал, че не го е грижа дори да пише?! Всъщност тя знае истината. Никога не съм я лъгала.

— И каква е истината?

Пое си дълбоко дъх и го погледна — лицето й бе бледо, но гласът й беше спокоен.

— Че съм обичала баща й, че и той ме е обичал, но че е трябвало да замине, преди да разбере за нея и че не е могъл да се върне.

— Щеше да се върне.

Тя извърна глава.

— И това й казах.

— Защо? — Гневът му се надигна. — Искам да знам защо си постъпила така? Загубих толкова години!

— Ти?! — Дълго потисканият й гняв се надигна и избухна. — Значи ти си загубил, а?! — повтори и се обърна. — Замина си и ме остави на осемнайсет години, бременна и съвсем сама!

Жегна го чувство на вина. Не беше очаквал.

— Нямах да замина, ако ми беше казала.

— И аз не знаех. — Остави чашата и отметна назад коси. — Само седмица след заминаването ти разбрах, че нося нашето дете. Толкова бях щастлива! — Засмя се и стисна ръце пред гърдите. За момент изглеждаше сърцераздирателно млада и невинна. — Чаках те да се обадиш ден и нощ, за да ти кажа. — Очите й охладняха, усмивката изчезна. — Но ти не се обади.

— Трябваше ми време, докато уредя всичко — работа, квартира.

— Не можа да разбереш, че за мен беше важно само да съм с теб. Къде ще живея — няма значение. Мина седмица, две, цял месец. Започнах смущенията, сутрешното повръщане и започнах да си давам сметка, че няма да се обадиш. Известно време се ядосвах, мислех, че просто не си ме обичал достатъчно. Нали бях провинциално момиче.

— Не е вярно! Не беше така!

Огледа го за миг почти хладнокръвно. Светлинките от елхата блестяха по тъмнорусата му коса и в дълбоките му очи, които, както винаги, криеха свои тайни.

— Така ли? — прошепна тя. — Вярно е обаче, че искаше да се махнеш. Аз бях част от градчето, а ти искаше да си далеч.

— Искях да дойдеш с мен.

— Но не и да тръгна с теб. — Поклати глава и не му даде да я прекъсне. — Не ти стигна кураж да ме вземеш, защото трябваше да се доказваш. Невинаги го разбирах, Джейсън, но започнах да го разбирам, като се върна.

— Нямах да ми кажеш за Клара, нали?

Усети отново горчивината и притвори очи:

— Не знам, честна дума, не знам!

Отпи с надежда да се стопи леда във вените му.

— Разкажи ми за останалото.

— Исках да родя бебето, но бях толкова изплашена, че не посмях да кажа дори на мама.

Тя взе чашата, но само за да си стопли ръцете.

— Разбира се, трябваше да ѝ кажа, но бях объркана.

— Защо се омъжи за Том? — Още докато питаше, усети, че ревността му изчезва. Просто искаше да разбере.

— Том идваше почти всяка вечер. Говорехме и той нямаше нищо против да слуша за теб, а аз наистина имах нужда от това. После веднъж, както си седяхме на терасата, аз просто се разплаках. Бях в третия месец, вече не можех да си закопчавам джинсите. — Изсмя се и прокара ръка по лицето си. — Звучи глупаво, но беше ужасно — не можех да се закопча. Разбрах, че връщане назад няма. И всичко се изля, както си седяхме. Той каза, че ще се оженим. Аз, разбира се, отказах, но той почна да ме убеждава. Ти не се връщаш, аз съм бременна. Той ме обича и ме иска за жена. Бебето ще има име, дом, семейство. Звучеше много разумно. А аз държах на бебето да му е добре. И на мен също. — Отпи, защото гърлото ѝ пресъхна. — Сбърках от самото начало. Той знаеше, че не го обичам, но просто ме желаше или поне така си мислеше. През първите няколко месеца той се стараше и двамата наистина се старавехме. Но след раждането на Клара, той просто не издържа. Всеки път, когато я поглеждаше, се сещаше за теб. Нищо не можех да направя — тя беше твоя дъщеря! — Замълча и разбра, че е по-лесно да каже всичко наведнъж. — И не бих направила! Имах ли нея, имах и част от теб. И Том го знаеше, макар че аз се опитвах да му угодя. Започна да пие, да закъснява, стана избухлив. Сякаш ме предизвикваше да поискам развод.

— Но ти не поиска.

— Не поисках, защото... чувствах, че съм му длъжница. И тогава, един ден се връщам с Клара от разходка и той заминал. Изпрати по пощата документите за развод.

— Защо не опита да се свържеш с мен, Фейт, чрез някое списание или вестник?

— И какво да ти кажа? Джейсън, помниш ли ме още? Между другото имаш дъщеря в Куайът Вали. Отбий се някой път.

— Една дума, само една дума и аз щях да зарежа всичко и да се върна. Не съм преставал да те обичам.

Тя притвори очи.

— Гледах те как си отиваш. Как се качваш на рейса, без да оставиш дори и следа. Стоях часове наред с надеждата, че на следващата спирка ще слезеш и ще се върнеш. Аз трябваше да остана, Джейсън.

— Звънях ти. По дяволите, Фейт, трябваше ми само шест месеца, за да започна.

Тя се усмихна.

— И когато се обади, аз бях вече в седмия месец. Мама дълго време нищо не ми казваше, чак докато Том не замина. Накарал си я да ти обещае.

— Държах на гордостта си.

— Зная.

Усмивката ѝ го увери, че наистина разбира.

— Сигурно ти е било ужасно трудно.

— Случваше се.

— И сигурно си ме мразила.

— Не, никога. Защо? Ти замина, но ми остави най-прекрасното нещо в моя живот. Може да си бил прав, а може би не. Може би и двамата сбъркахме, но важното бе Клара. Всеки път, като я погледнех, си спомнях колко те обичам.

— А сега какво чувстваш?

— Чувствам колебание. — Тя кръстоса решително ръце. — Трябва да кажем на Клара. Предпочитам аз да ѝ съобщя.

Идеята го накара да посегне пак към виното.

— Как мислиш, че ще го приеме?

— Свикнала е без баща. Това не значи, че не ѝ е липсвал. — Изправи се решително и вирна брадичка. — Разбира се, имаш право да я виждаш, когато искаш, но няма да допусна да бъде подмятана насамнатам. Разбирам, че не можеш да си при нея непрекъснато, защото трябва да работиш, но не мисли, че ще можеш да идваш и да си отиваш, когато ти скимне. Ще трябва да положиш усилия, Джейсън, и да поддържаш контакт с нея.

Значи това я е плашило, каза си той. И сигурно не без основание.

— Не ми вярваш, така ли?

— Клара е най-важното нещо. — Тя въздъхна леко. — Ти също.

— Ако ти кажа, че я обикнах от пръв поглед, нещо ще се промени ли?

Тя си спомни за тобогана, за щастливото му изражение, когато Клара се хвърли на врата му.

— Тя има нужда от много обич, като всички нас. Толкова прилича на теб, че аз... — Замлъкна, защото очите ѝ се наляха. — По дяволите, не искам да правя това! — Бързо избърса сълзите. — Ще ѝ кажа утре, Джейсън. На Коледа. Дватамата с теб ще уредим формалностите. Знам, че скоро заминаваш, но ако поостанеш още няколко дни, отдели ѝ повече време. Това ще улесни нещата.

— Никога не си ми искала нищо, нали?

— Аз ти поисках всичко. Но бяхме много млади, за да си дадем ясна сметка.

— Винаги си вярвала в чудеса, Фейт. — Той извади една кутийка. — Наближава полунощ. Отвори я сега!

— Джейсън! — Тя прокара пръсти през косата си. Как може да мисли за подаръци в такъв момент?! — Според мен моментът не е подходящ.

— Моментът е закъснял с цели десет години!

Когато ѝ подаде кутийката, тя я пое в шепите си.

— Но аз нямам подарък за теб!

Докосна лицето ѝ с известно колебание.

— Ти току-що ме дари с дъщеря!

Изведнъж почувства облекчение. Вместо упреци, получаваше благодарност. Нескрита любов заискри в очите ѝ.

— Джейсън...

— Отвори я, моля те!

Свали лъскавата червена опаковка — отдолу имаше черна кадифена кутийка. С треперещи пръсти отвори капака. Пръстенът беше с камък като застинала сълза, в която се отразяваха светлините на елхата.

— Пол ми каза, че това е най-доброто, което имат.

— Купил си го, преди да знаеш, че...

— Да, преди да знам, че ще поискам ръката на майката на моята дъщеря. Искам ние тримата да сме законно свързани. — Взе ръката ѝ и зачака. — Няма ли да ми дадеш още една възможност? Няма да те подведа, Фейт.

— Ти не си ме подвеждал. — Очите ѝ се наляха отново. — Нито ти, нито аз, животът ни раздели. О, Джейсън, искам да се оженим.

Разбираш ли? Толкова исках да се оженим, да имаме семейство!

— Тогава нека ти сложа пръстена!

— Джейсън, нещата не зависят само от мен. Ако беше така, бих заминала с теб веднага. За Хонконг, за Сибир, за Пекин! Накрай света! Не става дума само за мен. Трябва да остана.

— Не зависи само от теб! — повтори той. Взе пръстена и хвърли кутията настрани. — Аз също трябва да остана. Да не мислиш, че пак ще те изоставя? Че мога да изоставя онова същество горе и възможността да имам още и да ги гледам как растат? Няма да ходя никъде!

— Но нали каза — Хонконг?!

— Напускам!

Той се засмя и тежестта на годините изчезна.

— Днес следобед се погрижих за това. Ще пиша книга. — Хвана я за раменете. — Както виждаш, не работя, живея в едно хотелче и те моля да се омъжиш за мен!

Дъхът ѝ секна. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Наистина, винаги бе вярвала във вълшебства и ето, то беше пред нея.

— Преди десет години си мислех, че те обичам, колкото въобще е възможно да се обича. Ти беше още момче. Сега разбирам, че да се обича мъж, е съвсем друго. — Замълча и видя пръстена в ръката му — искреше със светлините на елхата. — Ако беше ме попитал преди десет години, щях да кажа „да“.

— Фейт!

Засмя се и го прегърна.

— Сега ще получиш същия отговор. О, Джейсън, обичам те, обичам те повече от всякога!

— Трябва да наваксваме за много години.

— Да! — целуна го тя с жар и надежда. — Тримата заедно!

— Тримата заедно! — Опря челото си в нейното. — Но искам да има и още!

— Времето е пред нас — за следващата Коледа може да подарим на Клара братче или сестричка. — Целуна го отново. — Имаме време за всичко.

Чуха камбаните на кметството. Беше полунощ.

— Честита Коледа, Фейт!

Усети как пръстенът се плъзна на пръста ѝ. Всички желания се
бяха сбъднали.

— Добре дошъл у дома, Джейсън!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.